Τὸ φύλλον Δραχμὴ 1,80 καὶ διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν 2½ πέννες

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθῶς παρασχὸν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως, ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς νοὺς παίδας.

ΣΤΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησία δραχμ. 50. Ἑξάμηνος δρ. 28. Τρίμηνος δρ. 15.
ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: Αἰγύπτου γρόσια διαπερ. 50.— Ἀμερικῆς δολλάρια 4.—Ἀγγλίας καὶ ὅλων ἐν γένει τῶν ἄλλων Κρατῶν σελλίνια 10.
Ἑξάμηνοι καὶ Τρίμηνοι ἀναλόγως.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΟΥ 1879

ΙΔΡΥΤΗΣ—ΕΚΔΟΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ συνδρομαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οἱουδήποτε μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
Ὁδὸς Ἠδριανοῦ ἀριθ. 38, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 32ος | Ἐν Ἀθήναις, 24 Ἰανουαρίου 1925 | Ἔτος 47ον—Ἀριθ. 8

ΙΣΤΟΡΙΑ ΜΙΑΣ ΣΤΡΑΤΙΩΤΙΚΗΣ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ

ΤΟ ΔΕΛΦΙΝΑΚΙ

[Μυθιστόρημα τοῦ Λοχαγοῦ DANRIT*]*

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β'. (Συνέχεια)

Ὅλοι τὸν ἀγαποῦσαν καὶ τὸν ἐκτιμοῦσαν, γιατὶ ἦταν καλὸς κι' ἀνοιχτόκαρδος.

Ὁ λοχίας μοῦ εἶπε πὼς στὶς ἐκστρατεῖες τῆς Κοχιγχίνας, τὸν εἶχαν προτείνει πολλὲς φορὲς γιὰ προβιβασμὸ κι' ἂν δὲν ἦταν τώρα δεκανέας, σ' αὐτὸ ἔφταιγε ἡ ἀγραμματοσύνη του. Γιατὶ ὁ Πεπίνος δὲν ἤξερε οὔτε νὰ διαβάσῃ!

Μὰ φαίνεται πὼς εἶχε βαλθεῖ νὰ μάθῃ τὴν ἀλφάβητο, ὅταν ἦρθε ἡ διαταγὴ ποὺ ἀνακαλοῦσε τὸ σῶμα του στὴ Γαλλία.

Ὁ πόλεμος κι' οἱ συνέπειές του ἔκοψαν τὶς σπουδὲς τοῦ Πεπίνου στὴ μέση κι' ἔτσι ὁ φίλος μας ἔμεινε πάντα στρατιώτης, δίχως σειρήτι στὸ μανίκι.

Θάμενα ὅλη τὴ νύχτα νὰ μιλῶ μὲ τοὺς καινούργιους συναδέλφους μου, μὰ ἡ κούραση μὲ εἶχε καταβάλει κι' ὁ ὑπολοχαγός Κασσαὶν μοῦ εἶπε πὼς ἔπρεπε νὰ πλαγιάσω.

Ὑπάκουσα κι' ἔπεσα στὸ ἀχυρένιο στρῶμα ποὺ μοῦ ἑτοίμασε ὁ ὑποχρεωτικὸς Πεπίνος. Ὁ ὕπνος μὲ πῆρε σχεδὸν ἀμέσως.

Ἀποκοιμήθηκα μὲ σκέψεις εὐχάριστες ἀπ' τὴν ὑποδοχὴ ποὺ μοῦκαμαν οἱ συνάδελφοί μου. Ὁ τρόμος ποὺ μ' εἶχε κυριέψει καθὼς εἶδα τὴν κυκλικὴ χειρονομία τοῦ στρατάρχη Μόλτκε καὶ ἄκουσα ὅτι «τὸ Μπαζέϊγ θὰ κυριευθῇ αὔριο», εἶχε διαλυθεῖ τώρα πιὰ καὶ στὄνειρό μου ἔβλεπα μιὰ Νίκη νὰ φτερουγᾶ πάνω ἀπ' τὴ σημαία μας...

Τὴν ἑπομένη, ξύπνησα μέσα σὲ σωστὸ καμίνι! Εἶχε ἀρχίσει μιὰ μάχη, ἀπὸ κεῖνες ποὺ σπάνια βλέπει ἕνας στρατιώτης.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'.

Ἀπ' τὸ Μπαζέϊγ ὡς τὸ Ντιζὸν

(Δεύτερο μέρος τῶν «Πολεμικῶν Ἐντυπώσεων»)

— Ἔ, φιλαράκο!.. Κάτι πολὺ βαριὰ τὸν πῆρες! Ξέρεις ὅτι ἔξω ἄρχισε τὸ κοντσέρτο;

Ὁ Πεπίνος μὲ ξυπνοῦσε μ' αὐτὲς τὶς φράσεις.

— Γρήγορα! Μὴ χασομερᾶς! ἐξακολούθησε, τραβώντας με ἀπ' τὸ μανίκι.., Ἄρχισαν νὰ ξεμπουκάρουν ἀπ' τὸ γεφύρι... Θάχουμε πανηγύρι!..

Μ' ἕνα πήδημα, βρέθηκα ὄρθιος.

Ἦταν ἀκόμα νύχτα. Ἡ καλύτερα δὲν ἦταν πιὰ νύχτα, μὰ δὲν ἦταν ἀκόμα κι' ἡμέρα. Τὴ στιγμὴ αὐτὴ ἦταν σὰν νὰ πάλευε τὸ σκοτάδι μὲ τὸ φῶς ποὺ ἔρχόταν νὰ τὸ διαλύσῃ. Στιγμὴ πάντα κρίσιμη κι' ἐπικίνδυνη γιὰ τὰ στρατεύματα. Κλείνει τόσες ἐκπλήξεις, τόσους κινδύνους!

Πυκνὴ ὁμίχλη ἔκρυβε κάθε θέα τριγύρω

Μᾶς εἶχαν κάνει αἰφνιδιασμό;

Βέβαια περιμέναμε μιὰ πρωϊνὴ ἐπίθεση, μὰ ὄχι τόσο νωρίς.

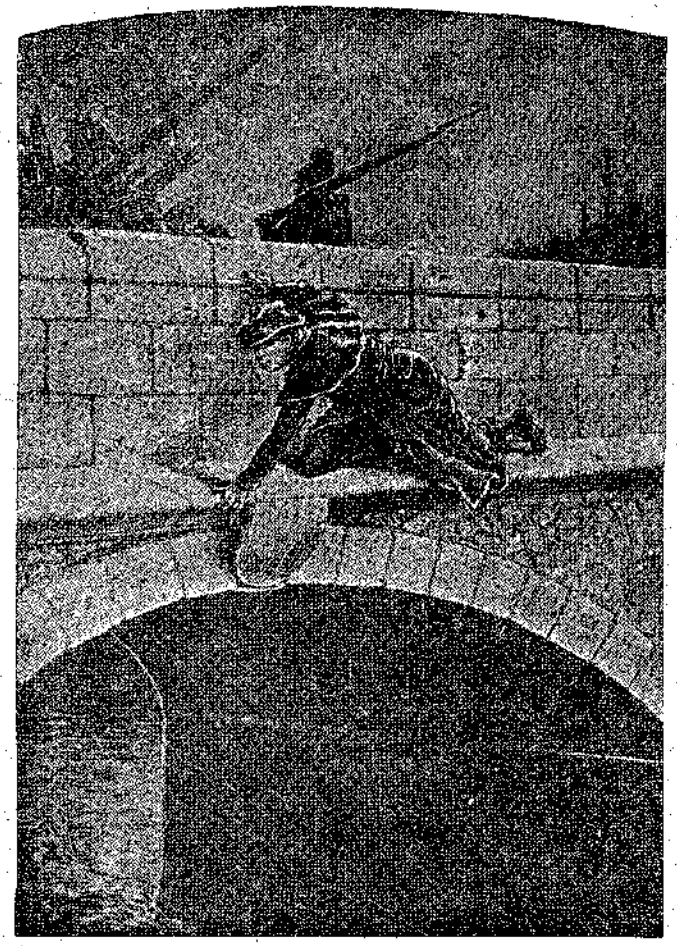

«Ἄ, ἕνας Θεὸς τὸ ξέρει τί ἐτράβηξα...» (Σελ. 49, στ. β'.)

Τὸ φυλακεῖο μας ὑποχώρησε πρὸς τὸ Μπαζέϊγ καὶ πῆρε θέση στὰ πρῶτα σπίτια τοῦ χωριοῦ, πίσω ἀπὸ ἕνα δυνατὸ ὀδόφραγμα. Ἐκεῖ βρήκαμε μερικοὺς ἄλλους πεζοναῦτες μαζὶ μ' ἕν' ἀπόσπασμα ἀπὸ ἀκροβολιστὲς τοῦ ἀποικιακοῦ στρατοῦ ποὺ τοὺ ζλένε Τούρκους.

Ὁ ὑπολοχαγὸς Κασσαὶν μᾶς τράβηξε σ' ἕνα πλαγινὸ δρομάκο, μᾶς τοποθέτησε, δέκα πάνω-κάτω μαζὶ μ' ἕνα λοχία, μέσα σὲ μιὰν ἀποθήκη κι' ἔφυγε γιὰ νὰ τοποθετήσῃ καὶ τοὺς ἄλλους.

Στοὺς τοίχους ἦταν φτιασμένες τουφεκίστρες κι' ἀπὸ κεῖ μποροῦσαμε νὰ βλέπουμε εἴτε πρὸς τὸν ἐχθρό, εἴτε πρὸς τὸ δρόμο. Ἐγὼ ἴδιως κι' ὁ Παρασόλης εἴχαμε θεωρεῖο πρώτης σειρᾶς.

Ἂν σοῦλεγα πὼς ἡ καρδιά μου δὲ χτυποῦσε, μαμμά μου, δὲ θὰ μὲ πίστευες, καὶ μὲ τὸ δίκιο σου.

Τὰ νεῦρα μου χόρευαν καὶ τὸ στῆθος μου πήγαινε νὰ σπάσῃ ἀπ' τὸ καρδιοχτύπι. Ἡ ἀγωνία μου ἦταν ἀπερίγραπτη, τὴν ὥρ' αὐτὴ ποὺ περίμενα ν' ἀνοίξῃ ἡ αὐλαία γιὰ νὰ ἴδω ἕνα δράμα ποὺ πρώτη φορὰ ἔβλεπα στὴ ζωή μου: μιὰ μάχη!

— Λοιπόν, μικρέ, πῶς πᾶν τὰ κέφια;

Ἡ ἐρώτηση ἦταν τοῦ Πεπίνου.

— Καλά, πολὺ καλά! βιάστηκα ν' ἀπαντήσω.

— Ὄχι κιτρινίσματα! εἶπε ὁ Πεπίνος σοβαρά, κοιτάζοντάς με στὰ μάτια. Δὲν εἶναι τίποτα! Θὰ δῆς! Μόνο ἄκουσε κάτι ποὺ θὰ σοῦ πῶ. Τράβηξε μπρὸς τ' ὅπλο σου, καὶ ρίχνε χαμηλά. Ἔβρεις, τὰ τουφέκια θὰ «κουβεντιάσουν» ἀπὸ πολὺ κοντά. Θὰ ρίχνεις λοιπὸν τὶς σφαῖρες σου χάμω, κι' ἀπὸ κεῖ αὐτὲς πετάγονται ψηλὰ καὶ κάνουν τὴ δουλειά τους. Καθὼς κάνουν τὰ παιδιὰ ποὺ ρίχνουν ἀμάδες στὸ νερὸ γιὰ νὰ πηδήσουν σὰν ψαράκια. Μ' ἐνοιωσες, ἀγοράκι μου;

— Ναί, ναί! Μένε ἥσυχος. Δὲ θὰ ρίχνω τὶς σφαῖρες μου μὲ κλειστὰ τὰ μάτια!..

— Ἀρχίσατε πῦρ!..

Ἄ, σοῦ ὁρκίζομαι, μαμμά, ὅτι δὲ σκέφθηκα νὰ τελειώσω τὴ φράση μου!

Τὸ πρόσταγμα εἶχε ἀντηχήσει στὸ δρόμο. Καὶ σ' ἕνα δευτερόλεπτο ἄρχισε τουφεκίδι πυκνὸ κι' ἀδιάκοπο. Τὸ ὁδόφραγμα, τὰ σπίτια, ὅλα χάθηκαν σὲ λίγο, μέσα σὲ γαλαζωπὰ σύννεφα καπνοῦ, ποὺ τάσχιζαν ποῦ καὶ ποῦ μικρὲς γρήγορες ἀστραπές.

Ἐγὼ θαρροῦσα πὼς ὀνειρευόμουν. Ὡστόσο ἄνοιγα καλὰ τὰ μάτια μου κι' ἔβλεπα, ἔβλεπα ἀχόρταγα.

Πυκνὲς μάζες Γερμανῶν ἔβγαιναν μὲς ἀπ' τὴν ὁμίχλη. Προχωροῦσαν σταθεροί, ὁ ἕνας κοντὰ στὸν ἄλλον.

Ὡστόσο οἱ σφαῖρες μας χτυποῦσαν μὲς στὴ μάζα... Ἔβλεπα νὰ πέφτουν, νὰ σωριάζονται, νὰ γίνονται κενὰ μὲς στὶς γραμμές. Προχώρησαν κι' ἔφτασαν ὥς ἑκατὸν πενῆντα μέτρα κοντά μας. Μὰ τότε τὸ τουφεκίδι μας ἔγινε πυκνότερο, ἕνα τουφεκίδι δαιμονισμένο, ἀπίστευτο. Κι' ἡ Γερμανικὴ φάλαγγα λύγισε, ἔσπασε, σκορπίστηκε. Σὲ λίγα λεπτὰ ὑποχωροῦσαν κανονικότατα!

— Τάδες, μικρέ μου; μοῦ εἶπε ὁ Παρασόλης. Πίσω ἔχει ἡ ἀχλάδα τὴν οὐρά!..

— Ἄ, ἦταν ὡραῖο καὶ φοβερὸ μαζύ!

— Καλὰ τὸ λές! Μὰ τώρα ποὺ τελείωσε τὸ πανηγύρι, ἄκουσε μιὰ συμβουλή μου: Δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ κάνῃς οἰκονομία γιὰ τὸ Κουβέρνο. Χτύπα πάνω στὸ ψαχνό, ἀλύπητα!

Ὁ Πεπίνος γελοῦσε καὶ γὼ ντρεπόμουν ἀκούγοντας τὶς παρατηρήσεις τοῦ ἔμπειρου συναδέλφου μου. Ἔνοιωσα τὰ μάγουλά μου νὰ κοκκινίζουν.

Ὁ Πεπίνος τὸ εἶδε:

— Ἄ, ὄχι κοκκινίσματα! ἔκαμε μὲ ὕφος πατρικό. Καὶ γὼ ἔτσι ἄρχισα... Σὲ λίγο θὰ ἰδῆς πὼς θάσαι στὴ μάχη ἥσυχος σὰ νἄσουν στὴν καντίνα.

Ἑτοιμαζόταν νὰ μοῦ δώσῃ ἀκόμα μερικὲς πρακτικὲς πολεμικὲς ὁδηγίες, ὅταν ἀκούστηκε ἕνα τρομερὸ βουητὸ κι' ἡ ἀποθήκη μας τραντάχτηκε ὁλόκληρη.

Κάτω ἀπ' τὰ πόδια μας, (γιατὶ ἐμεῖς βρισκόμαστε στὸ ἀπάνω μέρος τῆς ἀποθήκης,) ἔγινε μιὰ ἔκρηξη μ' ἕναν τρομερὸ κρότο. Τὴν ἴδια στιγμὴ ἕνα πλατὺ κομμάτι ἀπ' τὸν τοῖχο σωριάστηκε στὸ δρόμο καὶ στὸ πάτωμα ἄνοιξε μιὰ μεγάλη τρύπα.

Ὑπάρχουν μερικὰ αἰσθήματα ποὺ τὰ δοκιμάζουμε τόσο ἀναπάντεχα καὶ γοργά, ὥστε δὲ μποροῦμε νὰ ποῦμε τί νοιώσαμε πάνω σ' αὐτά, ἀλλὰ μόνο τί νοιώσαμε ὕστερ' ἀπ' αὐτά.

Λοιπόν, ὕστερ' ἀπ' τὴν ἔκρηξη ξαναβρεθήκαμε, ἐγὼ κι' ὁ Πεπίνος, σὲ μιὰ γωνιά, πάνω σ' ἕνα δεμάτι βρώμη. Γύρω μας σύννεφα ἀπὸ καπνὸ κι' ἀπὸ σκόνη ἄσπρη σὰν ἀσβέστης. Τὰ ρούχα μας ἦταν γεμάτα ἀπ' αὐτή.

Ἀπὸ κάτω, μέσ' ἀπ' τὴν τρύπα τοῦ πατώματος, ἐρχόνταν φωνὲς καὶ στεναγμοί. Οἱ δυστυχισμένοι οἱ συναδέλφοί μας ἦταν πεσμένοι ὁ ἕνας πάνω στὸν ἄλλον, μέσα στὶς πέτρες καὶ στὰ δοκάρια.

Ἔξω ἡ μάχη ἐξακολουθοῦσε.

Ὁ Πεπίνος σηκώθηκε πρῶτος καὶ τινάχτηκε.

— Διάβολε! εἶπε. Μᾶς ἀλεύρωσαν καὶ μᾶς ἔκαμαν χάλια! Ἔπασες τίποτα;

— Ὄχι! Ὅλος γερός, ἀπάντησα καὶ σηκώθηκα κι' ἐγώ.

Κοιτάξαμε νὰ βγοῦμε, γιὰ νὰ βοηθήσουμε τοὺς συναδέλφούς τοῦ κάτω πατώματος. Μὰ δὲν ἦταν εὔκολο. Ἡ σκάλα εἶχε γίνει κομμάτια.

Τὴ στιγμὴ ποὺ ὁ Πεπίνος ἑτοιμαζόταν νὰ γλυστρήσῃ κάτω ἀπ' τὸν τοῖχο, φάνηκε ὁ ὑπολοχαγὸς Κασσαίν, ποὺ ἐπέβλεπε τὴν περισυλλογὴ τῶν πληγωμένων.

Ἔφεραν μιὰ σκάλα κι' ὁ ἀξιωματικὸς ἀνέβηκε ὥς ἐμᾶς. Μὲ συγχάρηκε γιατὶ εἶχα γλυτώσει.

— Παρασόλη! εἶπε πιὸ ὕστερα, θὰ μείνεις ἐδῶ μαζὺ μὲ τὸν Καρδινιάκ. Σᾶς ἀναθέτω νὰ παρατηρῆτε τὸ δρόμο καί, ἂν ἰδῆτε τὸ παραμικρό, ἕνας ἀπ' τοὺς δυό σας νὰ κατεβῇ νὰ μὲ εἰδοποιήσῃ. Θὰ μὲ βρῆτε ἐκεῖ-δά, σὲ κεῖνο τὸ τούβλινο σπιτάκι!

Σκέφθηκε λίγα λεπτὰ κι' ἐξακολούθησε:

— Κοιτάζετε καλὰ καὶ μὴ ρίχνετε καθόλου. Μείνετε ἀκίνητοι, σὰ νὰ ἦταν ἔρημο τὸ σπίτι αὐτό. Κατάλαβες, Πεπίνε;

— Μάλιστα, ὑπολοχαγέ μου!

Ὁ Κασσαίν κατέβηκε σβέλτα τὴν ξύλινη σκάλα κι' ἐγὼ μὲ τὸ σύντροφό μου μείναμε νὰ ἐκτελέσουμε τὶς διαταγές του.

Θὰ ἦταν ἡ ὥρα πέντε. Ἡ πρωϊνὴ ὁμίχλη ἦταν ἀκόμα πυκνή. Ἀπ' τὸ μέρος μας ἦταν ἡσυχία, δὲν ἀκουγόταν μιλιά. Μὰ πιὸ πέρα, στὶς ἄλλες γωνιὲς τοῦ χωριοῦ, ἡ μάχη ἦταν στὶς δόξες της. Ἄκουγα καθαρὰ τὸν κρότο της μὰ δὲν ἔβλεπε τίποτ' ἄλλο ἔξω ἀπ' τὸ ὁδόφραγμα, ποὺ ἦταν ἀπαίσιο καὶ σκυθρωπὸ μὲ τὴν ἀκινησία του.

Ἕνα τέταρτο τῆς ὥρας μείναμε σιωπηλοί, μὲ τὰ μάτια μας τέσσερα, ποὺ λέει ὁ λόγος, κοιτάζοντας ὁλοένα τὴν κουραστικὴ μονοτονία τῆς γκρίζας ὁμίχλης. Ἐξαφνικὰ ἄκουσα δεξιὰ μου συγαλὲς πατημασιὲς πάνω στὸ δρομάκο, κοντὰ στὴν ἀποθήκη μας.

Δίχως νὰ φανερώσω τίποτα στὸν Παρασόλη, ποὺ παραμόνευε στ' ἀριστερὸ μέρος, γλύστρησα ὥ. τὴν τρύπα τοῦ τοίχου, ὅταν ξαφνικά, ἀντικρύζω τὰ δυὸ ξύλα μιᾶς σκάλας νὰ στηρίζονται πάνω στὰ χείλια τοῦ ἀνοίγματος.

Τινάζομαι ἀπάνω μὲ τὴν ξιφολόγχη ἐμπρός. Τότε μιὰ ἀλησμόνητη σκηνὴ ξετυλίχτηκε μπροστὰ στὰ μάτια μου.

Τὴ στιγμὴ ἀκριβῶς ποὺ πρόβαλα τὸ κεφάλι μου ἀπ' τὸν τοῖχο, ἀντίκρυσα μιὰ κάσκα κι' ὕστερα ἕνα κεφάλι ποὺ τὸ θυμόμουν πολὺ καλά: ἦταν ὁ βκυαρὸς ὑπολοχαγὸς ποὺ συνάντησα χτὲς στὸ φυλάκειό!

Κι' αὐτὸς μὲ γνώρισε ἀμέσως. Δίστασε μιὰ στιγμὴ κι' ὕστερα μοῦστειλε μιὰ βλαστήμια μαζὶ μὲ μιὰ σπαθιά.

Φυλάχτηκα ἀπ' τὸ χτύπημα κι' ὕστερα ὁρμησα μὲ τὴν ξιφολόγχη μου. Δὲν ξέρω ἂν τὸν πλήγωσα. Μὰ ὁ ὑπολοχαγὸς ἔχασε τὴν ἰσορροπία του κι' ἔπεσε βαρὺς πάνω στοὺς στρατιῶτες του.

Καθὼς ὅμως ἔσκυβα νὰ τὸν ἰδῶ ποὺ ἔπεφτε, ἀναγνώρισα πλάϊ στὴ σκάλα — ποιὸν νεμίζεις; Τὸ φίλο μου τὸ Μπόλβιτς!

(Ἀκολουθεῖ)

ΧΕΙΜΩΝΑΣ

Μὲ τὸ κατάλευκό του σάλι
φιχτὸ στὴ ράχη τὴ σκυφτή,
ὁ γέρος ὁ Χειμώνας, πάλι
στοὺς κρύους τοὺς δρόμους περπατεῖ.

Ἔρημοι οἱ δρόμοι, ἔχουν μουσκέψει
ἀπ' τὴν ψιχάλα τὴν ἀργὴ
κι' εἶναι τὰ σπίτια σὰ σὲ σκέψη
πεσμένα καὶ σὲ συλλογή.

Ἡ στέγη ἡ ὀγρὴ στὶς πλάκες σιάζει,
καὶ τῆς κουρτίνας τὴ γωνιὰ
μεριάζει ἡ γριοῦλα καὶ κοιτάζει
τῆς γειτονιᾶς τὴν παγωνιά.

Καὶ πλάϊ στὸ τζάμι, ἀφιερεμένη,
μ' ἄσωστη στέκει ὑπομονή,
νὰ ἰδῇ διαβάτη νὰ διαβαίνει
καὶ νἀγροικήσει μιὰ φωνή.

Μὰ ἡ βροχὴ μόνο μουρμουρίζει
στὰ τζάμα κάποιο μυστικὸ
κι' ἀργὰ ὁ Χειμῶνας σεργιανίζει
στὸ δρόμο τὸν ἐρημικό.

ΜΙΧ. Δ. ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΠΡΟΣΚΟΠΟΣ

[Συνέχεια, ἴδε σελ. 51.]

Κι' αὐτό, ἐπειδὴ εἶχε μάθει ἀπ' τὸ θεῖο του, ποὺ ἦταν γιατρός, πὼς ἡ **ἀρτηριοσκλήρωσις** προέρχεται ἀπὸ κατάχρηση τοῦ ἁλατιοῦ! Αὐτὲς τὶς λεπτομέρειες τὶς ἔμαθα ἀπ' τὸν Ἄλκη, τὸ νοσοκόμο μας, ποὺ δὲν μποροῦσε νὰ χωνέψῃ οὔτε τὸν Παμίκο, οὔτε τ' ἀνάλατα φαγιά του.

Ἀπ' τὸ ἅλσος, τραβήξαμε γιὰ τὸ Κεφαλάρι. Κατασκηνώσαμε στὴν πεδιάδα, μπροστὰ στὸ δασάκι. Ὕστερα, ἐνῶ ὁ Παμίκος ἑτοίμαζε τὸ συσσίτιο, σκορπιστήκαμε γύρο γιὰ «ἀναγνώριση τοῦ ἐδάφους». Ἐγὼ τὸν ἔπαιρνα στὰ σοβαρὰ τὸν ρόλο τοῦ Μικροῦ Ροβινσώνα. Καὶ μπῆκα ὁλομόναχος στὸ δασάκι, ὁπλισμένος μ' ἕνα προσκοπικὸ σουγιὰ καὶ μιὰ σφυρίχτρα μὲ πυξίδα. Ἀκολούθησα ἕνα μονοπάτι στρωμένο μὲ θυμάρι κι' ἔφτασα, ὕστερ' ἀπὸ περιπλάνηση μιᾶς ὁλάκερης ὥρας, σ' ἕνα βουναλάκι φυτεμένο πεύκα. Τὰ πουλιὰ μεθυσμέν' ἀπ' τὶς γύρο εὐωδιές, γέμιζαν τὴν ἀτμόσφαιραν μὲ κελαϊδίσματα. Κάθησα πάνω σὲ μιὰ μεγάλη πέτρα, στὴ σκιά, γιὰ νὰ ξεκουραστῶ καὶ νὰ θαυμάσω τὴν ἁρμονία τῆς φύσης.

Σὲ λίγο, ἐκεῖ ποὺ μὲ εἶχε μισοπαρμένο ὁ ὕπνος, μοῦ φάνηκε σὰν νἄκουσα κάποιο ἐλαφρὸ θόρυβο, κάτι σὰν περπάτημα. Ἄνοιξα τὰ μάτια μου Στὴν ἀρχὴ δὲ διέκρινα τίποτα· κοιτάζοντας ὅμως χάμω, εἶδα μιὰ μεγάλη κιτρινοπράσινη χελώνα, μὲ τὴν πλάτη ὅλο τετράγωνα, σὰν τὸν ἄθκα τοῦ σκακιοῦ. Σερνόταν σιγὰ-σιγά, κουνώντας τὸ κεφαλάκι της δεξιὰ κι' ἀριστερά. Σηκώθηκα καὶ τὴν πλησίασα. Ἐκείνη, μόλις μὲ εἶδε, τράβηξε μέσα χέρια, πόδια καὶ κεφάλι κι' ἔμεινε ἀκίνητη. Εἶχα διαβάσει στὶς «Διετεῖς Διακοπὲς» τοῦ Ἰουλίου Βέρν, πὼς μιὰ χελώνα, ὅταν ἀναποδογυρισθῇ, δὲν μπορεῖ νὰ φύγῃ. Γιαυτὸ τὴν ξάπλωσ' ἀνάσκελα καὶ τὴν ἄφησα ἐκεῖ, ἀφοῦ ἔκανα, μέσ' στὰ μυαλό μου, τὸν πρόχειρο χάρτη τοῦ μέρους.

Στὴν ἐπιστροφὴ ἔφαγα μὲ πολλὴ ὄρεξη. Τὸ ἀπόγεμα, διηγήθηκα στὸν Παμίκο τὴν ἱστορία τῆς χελώνας κι' ἐκεῖνος συνεννοήθηκε μὲ τὸν Δελέ, τὸν τηλεγραφητὴ τῆς Ὁμάδας νὰ πᾶνε νὰ τὴ φέρουν μαζί, γιατὶ ἦταν πολὺ βαρειά. Στὸ ἀναμεταξύ, θᾶμενα ἐγὼ στὴν κουζίνα, γιὰ κάθε ἐνδεχόμενο. Ἐπειδὴ ἀργοῦσαν πολύ, ἀναγκάστηκα νὰ κάνω τὸ μάγερα. Ἄναψα φωτιὰ κι' ἔβαλα νὰ βράσῃ ρύζι, — γιατὶ ὁ Παμίκος μοῦ εἶχε πῆ πῶς θὰ μαγείρευε πιλάφι γιὰ τὸ βράδυ.

Στὸ ἡλιοβασίλεμμα, ἀφοῦ κατεβάσαμε τὴ σημαία, καθήσαμε νὰ φᾶμε. Μὲ τὶ περηφάνεια τοὺς σερβίρισα τὸ πιλάφι ποὺ εἶχα φτιάξει μόνος μου! Ὡρισμένως, πρὶν περάσουν πολλὲς μέρες, θᾶδινα ἐξετάσεις γιὰ νὰ ἐπιτύχω καὶ τὸ πτυχίο τοῦ μάγερα.

Μοῦ φαίνεται ἀκόμα τώρα πὼς βλέπω τὰ ξυνισμένα μοῦτρα τῶν συναδέλφων μου, στὴν πρώτη πηρουνιά. Καὶ ρετσινόλαδο νὰ τοὺς εἶχαν ποτίσει, δὲ θἄκαναν ἔτσι!

— «Τί διάβολο! Κόλλα εἶν' αὐτὸ ἢ πιλάφι; διαμαρτυρήθηκε πρῶτος ὁ Ἄλκης, γιὰ νὰ μὴ χάσῃ τὴν εὐκαιρία.

— Οὔτε γιὰ κατάπλασμα δὲν κάνει! πετάχτηκε ὁ Μίμης, ὁ διερμηνέας, ποὺ τίποτα δὲν μποροῦσε ποτὲ νὰ τὸν εὐχαριστήσῃ.

Κι' ἄλλα ἕνα σωρό. Φαίνεται πὼς εἶχα ξεχάσει νὰ ρίξω βούτυρο στὸ ρύζι, κι' ἔτσι τοὺς εἶχα σερβίρει κάτι νερόβραστο ποὺ δὲν μποροῦσε μὲ κανένα τρόπο νὰ ὀνομαστῇ πιλάφι!

Αὐτὴ ἡ ἀποτυχία μου, πρέπει νὰ ὁμολογήσω πὼς μ' ἔκανε νὰ χάσω λιγάκι τὸ θάρρος μου. Σὰν γύρισαν ὅμως ὁ Παμίκος μὲ τὸ Δελέ, κουβαλώντας τὴ χελώνα, τὰ ξέχασα ὅλα γιὰ ν' ἀφοσιωθῶ σ' αὐτή. Τῆς ἔβαλα ἕνα πιατάκι ρύζι ποὺ τὄφαγε μὲ πολλὴ ὄρεξη, δίχως νὰ γκρινιάσῃ σὰν τοὺς ἄλλους. Ὕστερα τὴν ἄφησα στὴ φύλαξη τοῦ Ἕκτορα, τοῦ σκυλιοῦ τῆς Ὁμάδας, ποὺ τὸν εἴχαμε μᾶλλον ἀπὸ φιλανθρωπία γιατὶ ὁ κακομοίρης ἦταν βουβὸς ἐκ γενετῆς!

Τὴν νύχτα κοιμήθηκα τυλιγμένος ζεστὰ μέσα στὴ μπατανία μου. Εἶδα τὰ πιὸ γλυκὰ ὄνειρα καὶ τὸ πρωὶ ξύπνησα μὲ πολλὴ διάθεση.

***

Γύρω στὴν πεδιάδα εἶχαν κατασκηνώσει κι' ἄλλες τρεῖς-τέσσερις Ὁμάδες, μακρυὰ ἡ μιὰ ἀπ' τὴν ἄλλη. Ὁ Ὑπαρχηγός μας πῆγε νὰ ἐπισκεφθῇ τοὺς ἄλλους Ὑπαρχηγούς, κι' αὐτοὶ πάλι ἦρθαν τ' ἀπόγεμα ν' ἀποδώσουν τὴν ἐπίσκεψη.

Ἐκεῖνο τὸ βράδυ ἤμουν φρουρὸς ἀπ' τὶς ἐννιὰ ὥς τὰ μεσάνυχτα καὶ κοιμήθηκα ἀπὸ νωρίς, γιὰ νὰ μὴ νυστάζω τὴν ὥρα τῆς ὑπηρεσίας μου. Ὁ ὑπενωματάρχης τῆς φρουρᾶς μοῦδωκ' ἕνα φλωμπὲρ γεμάτο σκάγια, γιατὶ μόνο στοὺς μεγάλους ἔδιναν γκράδες. Καμάρωνα πολὺ μὲ τὸ εἰρηνικό μου ὅπλο, καὶ φανταζόμουν πὼς μοῦ εἶχαν ἐμπιστευθῆ τὴν ἀσφάλεια ὁλάκερης τῆς Ἀττικῆς.

Ἡ νύχτα ἦταν πολὺ σκοτεινή. Οὔτε ἴχνος φεγγαριοῦ. Ἔκανε καὶ κρύο, — γιατὶ νὰ μὴν ἀκοῦσω τὴ μητέρα μου ποὺ μοῦλεγε νὰ πάρω τὸ μανδύα ἢ τουλάχιστο καμμιὰ φανέλλα μαζί μου; Περπατοῦσα χτυπώντας δυνατὰ τὰ πόδια μου χάμω γιὰ νὰ ζεσταθῶ. Ὁλόγυρα κανένας θόρυβος, μονάχα τὸ μονότονο τρίξιμο τῶν τζιτζικιῶν ποὺ λὲς καὶ νοσταλγοῦσαν τὸ φεγγάρι. Πόσο ποθοῦσα ἐκείνη τὴ στιγμὴ τὸ κρεββατάκι μου, τὸ ζεστό μου κρεββατάκι, καὶ τὴν κουνουπιέρα μου, — γιατὶ μὲ κεντοῦσαν ἕνα σωρὸ σκνίπες καὶ τὸ κεντημά τους ἦταν πιὸ τσουχτερὸ κι' ἀπ' τῆς βελόνας.

Ἄξαφνα, μοῦ φάνηκε πὼς κουνήθηκαν τὰ χαμόκλαδα, στὰ δεξιά. Ἔρριξα ἕνα φοβισμένο βλέμμα. Ὁ θόρυβος κι' ἡ κίνηση ἐπαναλήφτηκαν. Δὲν εἶχα γελαστεῖ. Γύρισα πρὸς ἐκεῖνο τὸ μέρος τὸ στόμιο τοῦ τουφεκιοῦ μου καὶ μὲ τὸ δάχτυλο στὴ σκανδάλη, φώναξα:

«Τίς εἶ;»

Καμμιὰ ἀπάντηση. Ἐπανάλαβα δυὸ φορὲς τὴν ἐρώτηση, ἔπειτα ἄνοιξα τὸ στόμα μου(*) κι' ἔπεσα τὴ σκανδάλη. Ἀκούστηκ' ἕνα «τσάκ» κι' ὁ θόρυβος σταμάτησε. Στὸ ἀναμεταξὺ μαζεύτηκαν κι' οἱ ἄλλοι φρουροί, κι' ἦρθε ὁ ὑπενωματάρχης τῆς ὑπηρεσίας μ' ἕνα φανάρι. Ψάξαμε στὰ χαμόκλαδα καὶ ξετρυπώσαμε δυὸ σκαντζόχοιρους! Τὸν ἕνα τὸν εἶχαν βρεῖ τὰ σκάγια στὸ πρόσωπο καὶ δὲν ἔδινε σημεῖο ζωῆς· ὁ ἄλλος εἶχε κοκκαλώσει ἀπ' τὸ φόβο του σὰν εἶδε τὸ σύντροφό του νὰ στέκῃ σὰν κεραυνόπληκτος.

Δέχτηκα συγχαρητήρια ἀπ' ὅλους, — γιατὶ ὅπως ἦταν σκαντζόχοιροι, μποροῦσαν, λέει, νἄταν κι' ἐχθροί, — καὶ τὰ θύματά μου παραδόθηκαν στὸν Παμίκο γιὰ τὰ παραιτέρω. Σὰν τέλειωσε ἡ **βάρδια** μου κι' ἔπεσα νὰ κοιμηθῶ, ὀνειρεύτηκα ἕνα σωρὸ κατορθώματα: κυνήγια τίγρεων καὶ λεοντάριῶν, μάχες μὲ ἀγρίους, παρασημοφορίες, προβιβασμούς, κι' ὅ,τι ἄλλο ἦταν ἱκανὸ νὰ ἐξάψῃ τὴν παιδική μου φαντασία.

***

Στὸ «ἐγερτήριο» ἤμουν ἕτοιμος γιὰ καινούργιες περιπέτειες. Κοντὰ στὸ μεσημέρι διοργανώσαμε μιὰ **ψευδομάχη**, γιὰ νὰ ἐξοικειωθοῦμε μὲ τὴ στρατηγική ἐπιστήμη, μ' ἐγκαταστάσεις τηλεφώνου καὶ τηλεγράφου, ὀχυρώσεις, ἀναγνωρίσεις, συλλήψεις αἰχμαλώτων στὰ χαρακώματα, κι' ὅ,τι μποροῦτε νὰ φανταστῆτε. Φάγαμε μὲ πολλὴ ὄρεξη τοὺς σκαντζόχοιρους πού, κατὰ τὴ συνήθειά του, ὁ Παμίκος μᾶς σερβίρισε σχεδὸν ἀνάλατους.

Ἀπ' τὰ παιχνίδια μας ἔλειπε μονάχα ὁ Ἕκτορας. Αὐτὸς ὁ ἀθεόφοβος ἔκανε διαρκῶς παρέα τῆς Ἀνδρομάχης, — ἔτσι βαφτίστηκε ἡ χελώνα — συνεννοοῦνταν οἱ δυό τους θαυμάσια — ποιὸς ξέρει μὲ τί τρόπο; — κι' ἀπὸ δεσμοφύλακας ὁ σκύλος μας δὲν ἄργησε νὰ γίνῃ ὁ καλύτερος φίλος της.

(Στὸ ἐρχόμενο τελειώνει)

ΓΙΑΝΝΗΣ ΧΙΔΙΡΟΓΛΟΥΣ

(*) Ὁ πα πούς μου εἶχε κουφαθεῖ ἀπ' τὸν κρότο τοῦ κανονιοῦ στὸ Ρωσσοτουρκικὸ πόλεμο, ἐπειδὴ δὲν πρόλα ν νὰν-ίξῃ τὸ στόμα του!

ΑΘΗΝΑ ΙΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΑΓΡΟΠΟΛΙΣ

Ἀγαπητοί μου,

ΟΥ θὰ θέλατε νὰ ζῆτε καλύτερα: σὲ μιὰ μεγάλη πόλη ἢ σ' ἕνα ὄμορφο χωριό; Δύσκολα, μοῦ φαίνεται, θὰ παντοῦσατε σὲ μιὰ τέτοια ἐρώτηση, γιατὶ τὸ καθένα ἔχει τὰ καλά του, ἔχει καὶ τὰ κακά του. Ἡ μεγάλη πόλη τὸ θόρυβο, τὴν παραζάλη, τὸ μολυσμένο ἀέρα, τὸ στρύμωγμα, τὴ νοθεία καὶ κάποτε τὴν ἔλλειψη τῶν τροφίμων, τὴν ἀκρίβεια· μὰ καὶ τὶς εὐκολίες, τὶς ἀνέσεις, ὅλα τὰ ἱδρύματα κι' ὅλα τὰ δῶρα τοῦ πολιτισμοῦ. Τὸ χωριὸ πάλι τὴν ἡσυχία, τὴ γαλήνη, τὸν καθαρὸν ἀέρα, τὸ ἄπλωμα, τἀγνὰ καὶ φρέσκα τρόφιμα· μὰ καὶ τὴν ἐρημιά, τὴν πλήξη, τὴν ἔλλειψη τῶν μέσων τῆς σπουδῆς, τῆς διασκέδασης, τῆς συγκοινωνίας. Μιὰ διαμονὴ ποὺ θὰ εἶχε τὰ καλὰ μόνο καὶ τῶν δυὸ χωρὶς τὰ κακά, νὰ τὸ ὄνειρο καὶ νὰ τὸ πρόβλημα.

Πόσοι δὲν τὸ ὀνειρεύθηκαν καὶ πόσοι δὲν δοκίμασαν νὰ τὸ λύσουν! Καὶ τόλυσαν πολλοί, ὄχι ὅμως στὴν ἐντέλεια. Γιατὶ κανεὶς δὲν μπορεῖ νὰ πεῖ πῶς ζοῦν σὲ χωριὸ μαζὶ καὶ σὲ μεγάλη πόλη, ὅσοι κάνουν «ἐξοχὴ» δυὸ-τρεῖς μῆνες τὸ καλοκαίρι, ἢ ὅσοι κατάφεραν νὰχουν σπίτι μέσα στὴν πόλη περικυκλωμένο ἀπὸ ἕνα κηπαράκι, ἢ στὸ προάστειο, ἢ σ'ἕνα κοντινὸ χωριὸ μὲ ταχτικὴ συγκοινωνία, π: χ: στὸ Μαρούσι. Βέβαια, τὸ Μαρούσι ἔχει ὅλα τὰ καλὰ τοῦ χωριοῦ· ἔχει ὅμως τὰ καλὰ μιᾶς μεγάλης πόλης; ἔχει Γυμνάσιο, Πανεπιστήμιο, Πολυτεχνεῖο, Θέατρα, Μουσεῖα, Βιβλιοθῆκες καὶ καθεξῆς; Ἔτσι τὸ πρόβλημα μένει πάντα ἄλυτο καί, ὡς πρὸ ὀλίγου, οὔτε πιθανότη κἂν ὑπῆρχε πῶς μποροῦσε νὰ λυθεῖ στὸ μέλλο. Μόνο οἱ ὀνειροπόλοι, οἱ φανατασιόκοποι, ἔλεγαν πῶς ὁ πολιτισμός μας χρεωκόπησε καὶ πῶς μιὰ μέρα ὁ ἄνθρωπος θὰ γύριζε στὴ φυσικὴ ζωή, στὸ χωριό. Δὲν μᾶς ἔλεγαν ὅμως καὶ μὲ ποιὸν τρόπο θὰ μποροῦσε νὰ γίνει αὐτὸ τὸ θάμμα. Γιατὶ ἔστω, ἂς ὑποθέσουμε ὅτι ὁ ἄνθρωπος ἀναγνωρίζει πῶς ἀπὸ τὴ μεγαλούπολη δὲν εἶναι πιὰ προκοπὴ κι' ὅλοι οἱ Ἀθηναῖοι, νὰ ποῦμε, μεταναστεύουν στὸ Μαρούσι ἢ στὸ Μαρκόπουλο. Σὲ λίγο, τὸ Μαρούσι ἢ τὸ Μαρκόπουλο δὲν θὰ γίνει μιὰ μεγάλη πόλη χωρὶς κανεὶν' ἀπ' τὰ καλὰ τοῦ χωριοῦ;

Φαίνεται λοιπὸν πῶς τὰ τελευταῖα αὐτὰ χρόνια τὰ πράγματα ἄλλαξαν. Τὸ πρόβλημα δηλαδὴ δὲν εἶναι πιὰ στὴ θέση ποὺ ἦταν ἄλλοτε. Βρῆκαν μὲ τί τρόπο μπορεῖ νὰ λυθεῖ ριζικὰ, τέλεια. Κι' ἡ λύση του ὀνομάζεται... ***Ἀγρόπολις.*** — Μπά! καὶ τί εἶναι αὐτὴ ἡ Ἀγρόπολις; — Θὰ σᾶς τὸ ἐξηγήσω ἀμέσως, ὅπως τὸ διάβασα σ' ἕνα φυλλάδιο ποὺ μοῦ ἔστειλε ἀπὸ τὸ Λονδίνο ὁ φίλος μου Πλάτων Δρακούλης, «πρόεδρος τῆς Ἑλληνικῆς Ἑταιρείας Ἀγροπόλεων» καὶ ποὺ περιέχει τὴν ἔκθεσή του πρὸς τὸ Ὑπουργεῖο τῶν Ἐξωτερικῶν «περὶ τοῦ ἐν Ἀμστελλοδάμῳ τῆς Ὁλλανδίας διεθνοῦς συνεδρίου Ἀγροπόλεων τοῦ 1924». (Μεγάλα πράμματα, βλέπετε: Ἑταιρεῖες Ἀγροπόλεων σ'ὅλο τὸν κόσμο· μιὰ τέτοια καὶ στὴν Ἑλλάδα· διεθνῆ συνέδρια, συζητήσεις, μελέτες, σχέδια, ἐκθέσεις καί, τὸ κυριότερο, πειράματα στὴν Ἀγγλία, στὴ Γαλλία, στὴν Ἀμερική...) Ἰδοὺ τώρα ὁ ὁρισμὸς ἀπὸ τὸ φυλλάδιο τοῦ Δρακούλη· τὸν μεταφράζω στὴ γλῶσσα μας:

«Ἀγρόπολη εἶναι πόλη ***αὐτοσυντήρητη***, μὲ 30,000 κατοίκους τὸ πολύ, χτισμένη σὲ ἀπόσταση ἀπὸ κάθε ἄλλη πόλη ὄχι μικρότερη ἀπὸ 20 χιλιόμετρα. Τριγυρίζεται ἀπὸ γεωργικὴ ζώνη κι' ἔχει νέα κι' ἰδιαίτερη ρυμοτομία, ποὺ ἀφίνει πολὺν τόπο ὁλόγυρα σὲ κάθε κατοικία. Ἀντίθετα πρὸς τὶς σημερινὲς πόλεις καὶ μεγαλουπόλεις, ***συνδυάζει γεωργία καὶ βιομηχανία***, ἀστικὴ καὶ γεωργικὴ ζωή, καὶ λειτουργεῖ σὰν ἕνας κοινωνικὸς ὀργανισμὸς ποὺ οἰκονομικὴ του βάση εἶναι ὅτι ***ὅλο τὸ ἔδαφος εἶναι ἰδιοκτησία ὅλων τῶν κατοίκων*** κι' αὐτοί, ὅλοι μαζί, ὠφελοῦνται ἀπὸ κάθε παραγωγὴ κι' αὔξηση μιᾶς ἀξίας».

Ἔ, ὁ ὁρισμὸς αὐτὸς τὰ λέει ὅλα! Ξαναδιαβάστε τον μὲ προσοχὴ καὶ θὰ ἰδῆτε τί καὶ πῶς εἶναι οἱ μικρὲς αὐτὲς πόλεις τοῦ μέλλοντος. Καὶ θἀναγνωρίσετε ἀκόμα πῶς ἔτσι μόνο μποροῦσε νὰ λυθῆ τὸ ἄλυτο πρόβλημα: Αὐτοδιοίκηση, — ὄχι δηλ. ἐξάρτηση ἀπὸ μιὰ πρωτεύουσα· — αὐτοτέλεια καὶ αὐτεπάρκεια, ὅπως νὰ ποῦμε τὴν ἔχει κάθε νοικοκύρης στὸ σπίτι του· συνδυασμὸς γεωργίας καὶ βιομηχανίας, — καὶ νὰ ἀμέσως πῶς τὸ χωριό, ποὺ θὰ πεῖ γεωργία, γίνεται πόλη, ποὺ θὰ πεῖ βιομηχανία, — καί, τὸ κυριότερο, ἐδαφικὴ κοινοκτημοσύνη, μιὰ γῆ ἰδιοκτησία ὁλονῶν. Φυσικά, μιὰ τέτοια πόλη δὲν μπορεῖ νἄχει περισσότερους ἀπὸ 30,000 κατοίκους οὔτε νἀπέχει ἀπὸ μιὰ συνειθισμένη πόλη περισσότερο ἀπὸ εἴκοσι χιλιόμετρα. Ἀλλὰ πῶς γίνεται; θὰ ρωτήσετε. Ἁπλούστατα· ἱδρύεται μιὰ Ἑταιρεία μὲ κεφάλαια. Ἀγοράζει μὲ τὰ κεφάλαιά της μιὰ μεγάλη ἔκταση γῆς. Προσκαλεῖ ὅσους θέλουν νὰ ἐγκατασταθοῦν καὶ νὰ ἐργαστοῦν ἐκεῖ. Τοὺς νοικιάζει ἕνα κομμάτι γῆς, ὅσο θέλουν, μὲ τὴν ὑποχρέωση νὰ τὸ καλλιεργήσουν καὶ νὰ τὸ ξεπληρώσουν σιγὰ-σιγὰ μὲ τὴν ἐργασία. Μὲ τοὺς ἴδιους ὅρους τοὺς χτίζει κι' ἀπὸ ἕνα σπίτι, τοὺς δίνει καὶ τὰ ἐργαλεῖα ποὺ χρειάζονται, εἴτε γιὰ τὴ γεωργία εἴτε γιὰ τὴ βιομηχανία ποὺ θὰ διαλέξουν. Κι' οἱ ἄνθρωποι αὐτοί, ἀφοῦ ἐγκατασταθοῦν, θὰ διαλέξουν τοὺς ἄρχοντές τους καὶ θὰ ζήσουν εὐτυχισμένοι σὲ μιὰ τέλεια πόλη ποὺ θὰ εἶναι μαζὶ καὶ χωριό, κοντὰ στὴ φύση, ἀλλὰ καὶ μ' ὅλες τὶς εὐκολίες τοῦ πολιτισμοῦ: σὲ μιὰ ἀγρόπολη. Περιττὸ νὰ προσθέσω ὅτι ἕνας τέτοιος μεγάλος καὶ πλούσιος συνοικισμὸς θἄχει κι' ὅ,τι ἄλλο χρειάζεται γιὰ νὰ ζεῖ ἀνθρωπινὰ ὁ κάτοικος, καὶ νὰ ἐκπαιδεύεται, καὶ νὰ γυμνάζεται, καὶ νὰ διασκεδάζει.

Ἀγροπόλεις.—μαθαίνω ἀπὸ τὸ φυλλάδιο τοῦ κ. Δρακούλη, — ἔχουν γίνει γιὰ δοκιμὴ κάμποσες. Θὰ γίνουν κι' ἄλλες, κι' ἄλλες, γιατὶ ἡ δοκιμὴ πέτυχε. Καὶ συγὰ-συγά, μὲ τὸν καιρό, αὐτὲς θἀντικαταστήσουν τὶς σημερινὲς πόλεις. Ἔτσι ὁ ἄνθρωπος θὰ «ἐπιστρέψει στὴ φύση» ἀλλὰ χωρὶς νἀπαρνηθεῖ καὶ τὸν «πολιτισμό». Γιατὶ ὁ πολιτισμὸς δὲν «χρεωκόπησε» βέβαια. Μόνο ποὺ εἶχε πάρει ἄσχημο δρόμο μέσα στὶς τεράστιες μεγαλουπόλεις, — τὶς «πλουτοκρατικές», λέει ὁ κ. Δρακούλης, — ποὺ κατάντησαν ἀκατοίκητες κι' ἀνυπόφορες. Κι' ἴσα-ἴσα γι' αὐτὸ οἱ ἄνθρωποι βιάστηκαν τῶρα νὰ λύσουν τὸ πρόβλημα ποὺ τοὺς βασάνιζε ἀπὸ τόσον καιρό.

Σᾶς ἀσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

Η ΚΟΡΗ ΤΟΥ ΓΕΡΟΘΩΜΑ

[ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΗΣ Κας COLOMBE
ΒΡΑΒΕΥΜΕΝΟ ΑΠΟ ΤΗ ΓΑΛΛΙΚΗ ΑΚΑΔΗΜΙΑ]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Η'. (Συνέχεια)

Γιατί, καθὼς θυμάστε, τὴν προηγούμενη εἶχε πουλήσει ἀρκετοὺς γιὰ νὰ ζήσει δυὸ μέρες, — ναί, ἀλλὰ μονάχος του...

Ἄρχισε λοιπὸν νὰ παίζει τὴ φλογέρα του καὶ νὰ λέει τὸ τραγουδάκι του. Σὲ λίγη ὥρα μάζεψε ὅσα λεπτὰ χρειαζόταν, μπῆκε σ' ἕνα μαγέρικο, ἀγόρασε κρέας ψητό, πέρασε κι' ἀπὸ τοῦ κὺρ-Μιχάλη, ἀγόρασε τὸ ἑκατοσταράκι του καὶ ξεκίνησε γιὰ τὸ σπίτι.

Πρώτη φορὰ θἄτρωγε στὴν κάμαρά του, γιατὶ συνήθως καθόταν κι' ἔτρωγε ὅπου τὸν ἔβρισκε τὸ μεσημέρι· πολλὲς φορὲς μάλιστα μασσοῦσε περπατώντας καὶ πουλώντας μύλους· ἔπειτα ἔμπαινε στὴν πρώτη ταβέρνα ποὺ ἀπαντοῦσε κι' ἔπινε. Σήμερα ὅμως, ἂν κ' ἡ πεῖνα τὸν βρῆκε ἕνα τέταρτο τῆς ὥρας μακριὰ ἀπ' τὸ σπίτι του, δὲν ἔβαλε τίποτα στὸ στόμα του κι' εἶχε ἀπείραχτο στὶς τσέπες τοῦ πανωφοριοῦ του καὶ τὸ κρέας καὶ τὸ ψωμὶ καὶ τὸ κρασί.

Καθὼς τὸν εἶδε, ἡ Μαρίκα πήδησε στὸ λαιμό του κι' ὁ Γεροθωμὰς τὴ φίλησε μὲ ἀγάπη, γελώντας κιόλα ποὺ τὴν ἔβλεπε τυλιγμένη μὲ τὸ χράμι, ποὺ σερνόταν πίσω της στὸ πάτωμα.

«— Ὦ, νὰ τὴ χαρῶ ἐγὼ τὴ βασιλοπούλα μου! φώναζε. Νὰ χαρῶ τὸ φόρεμά της μὲ τὴν οὐρά!»

Γιὰ νὰ τυλιχτεῖ ὅμως ἡ Μαρίκα μὲ τὸ χράμι, θὰ πεῖ πῶς κρύωνε. Κι' ἄμα ὁ Γεροθωμὰς τὸ συλλογίστηκε, θύμωσε μὲ τὸν ἑαυτό του ποὺ ξέχασε νἀνάψει φωτιὰ πρὶν βγεῖ τὸ πρωί. Ἔρριξε λοιπὸν ἀμέσως στὸ τζάκι καὶ τὰ τελευταῖα του ξύλα, τἄναψε, ἔβγαλε τὰ φαγιά, ἔβαλε τὴ Μαρίκα νὰ καθήσει κοντὰ στὴ φωτιά, κάθησε κι' αὐτὸς κοντὰ τῆς κι' ἔφαγαν οἱ δυὸ τους μὲ ὄρεξη. Ἔπειτα ὁ Γεροθωμὰς ξαναπῆρε τὸ κασέτο του καὶ τοὺς μύλους του.

— Θὰ βγῆτε πάλι, κὺρ-Γεροθωμά; τὸν ρώτησε ἡ μικρὴ ποὺ εἶχε ξεθαρρευτεῖ πιά· ἐδῶ μέσα μονάχη στεναχωριέμαι· δὲ μὲ παίρνετε μαζί σας;

— Ναί, θὰ σ' ἔπαιρνα, τὶς ἀποκρίθηκε, μὰ φοβᾶμαι. Μ' αὐτὸ τὸ θεατρινίστικο φουστανάκι, οἱ ἀλιτήριοι ἐκεῖνοι θὰ σὲ γνώριζαν εὐθύς. Μεῖνε δῶ καλύτερα καὶ δὲ θἀργήσω. Μὲ περιμένουν σ' ἕνα δρόμο μερικὰ παιδάκια, ποὺ πάντα μοῦ δίνουν καμμιὰ δεκαριὰ πενταρίτσες. Ἂς μὴ τὶς χάσω καὶ σήμερα. Χρειάζουνται...

Καὶ βγῆκε, χωρὶς νὰ στρέψει τὸ κεφάλι του πίσω, γιατὶ τοῦ φάνηκε πῶς ἡ φωνὴ τῆς Μαρίκας ἔτρεμε καὶ τὰ ματάκια της ἦταν ὑγρά, καὶ δὲν ἤθελε νὰ τὴν ἰδεῖ νὰ κλαίει...

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Θ'.

Χρειάζεται κι ἕν' ἀτύχημα.

Ὁ Γεροθωμάς, μὲ βῆμα ταχύ, τράβηξε ἴσια γιὰ τὴ γειτονιὰ ἐκείνη ποὺ τὴν ἐπισκεπτόταν μιὰ φορὰ τὴν ἑβδομάδα. Τὰ παιδιὰ ποὺ εἶχαν νὰ τὸν ἴδοῦν ἑπτὰ μέρες, μόλις ἄκουσαν τὸ τραγουδάκι του, ἄρχισαν νὰ τρέχουν στοὺς δρόμους καὶ νὰ φωνάζουν:

— Νὰ ὁ Γεροθωμάς! νὰ τον!

Πούλησε κεῖ κάμποσους μύλους κι' ὕστερα ξεκίνησε γιὰ ἕνα σπίτι μικρό, ὅπου ἦταν ἀδύνατο νὰ μὴν πούλοῦσε κι' ἄλλους τρεῖς-τέσσερις. Γιατ' εἶχε τέσσερα παιδιὰ ποὺ ἡ μητέρα τους, φτωχή, δὲν μποροῦσε νὰ τοὺς ἀγοράζει πιὸ ἀκριβὰ παιχνίδια ἀπὸ τοὺς χάρτινους ἀνεμόμυλους τοῦ Γεροθωμᾶ.

Πλησιάζοντας, ἔβγαλε ἀπὸ τὴν τσέπη τὴ φλογέρα του καί, ἀφοῦ ἔπαιξε λίγο, ἄρχισε ζωηρὰ-ζωηρὰ τὸ χαρωπὸ τραγουδάκι του:

Κλάψετε, κλάψετε, παιδιά,
Γιὰ νὰ σᾶς παρῃ ἡ μαμμὰ
Μυ-ύ-λους τοῦ Γεροθωμᾶ!

Εὐθὺς ἀκούστηκαν ἀπὸ τὸ σπίτι βήματα καὶ τρία μικρὰ κεφαλάκια φάνηκαν στὸ παράθυρο. Ἀλλὰ εὐθὺς καὶ τὰ τρία γύρισαν φοβισμένα, γιατὶ πίσω τους ἔγινε κάποιος κρότος, σὰ νἄπεσε κανένα τραπέζι ἢ νἄσπασε κανένα δοχεῖο.

— Αἰμιλία! ἀκούστηκε τότε μιὰ γυναίκεια φωνή· τί ἔκαμες; ἔσπασες τὸ καλαμάρι σου καὶ λέρωσες τὸ φόρεμά σου; Πάει στὴν ὀργὴ τοῦ Θεοῦ καινούργιο φόρεμα!

— Δὲν τὄθελα, μητέρα, ἀποκρίθηκε κλαφτὰ ἡ φωνὴ ἑνὸς μικροῦ κοριτσιοῦ. Ἔκαμα νὰ τρέξω στὸ παράθυρο... νὰ ἰδῶ τὸ Γεροθωμά... καὶ συνεπῆρα τὸ τραπεζομάντηλο...

— Ἰδὲς ὅμως τί ζημιὰ ποὺ ἔκανες μὲ τὴ βία σου! Πήγαινε νὰ βγάλῃς τὸ φόρεμά σου καὶ φέρεμου νερὸ νὰ πλύνω τὰ μελάνια ποὺ χύθηκαν χάμω.

«— Ἔσπασες τὸ καλαμάρι σου καὶ λέρωσες τὸ φόρεμά σου;»
(Σελ. 61, στ. 6').

— Ἐγὼ θὰ πλύνω τὸ φόρεμά μου...

— Δὲν θὰ κάνῃς τίποτα. Τὸ μελάνι δὲν βγαίνει εὔκολα. Βγάλ' το μόνο, μὴ γεμίσῃς τὸν κόσμο μελάνια.

Ἔγινε λίγη ὥρα σιωπή. Ἡ Αἰμιλία ἄλλαξε φόρεμα στενάζοντας. Σ' αὐτὸ τὸ διάστημα ἡ μητέρα σιδέρωνε ἀσπρόρρουχα καὶ συλλογιζόταν τὶ οἰκονομίες νὰ κάμῃ γιὰ νἀντικαταστήσῃ τὸ μάλλινο ἐκεῖνο φορεματάκι, ποὺ μ' αὐτὸ ἡ μικρή της θὰ περνοῦσε ὅλο τὸ χειμῶνα. Κι' ὁ Γεροθωμὰς περίμενε ἀκίνητος ἀπέξω ἀπ' τὸ παράθυρο...

Τέλος τὰ τρία παιδάκια ξαναβγῆκαν καὶ τοῦ εἶπαν:

— Ἡ Αἰμιλία μελάνωσε τὸ φουστάνι της... κι' ἡ μαμμὰ δὲ θὰ μᾶς ἀγοράσῃ σήμερα μύλους!

Τοῦ Γεροθωμᾶ τοῦ ἦρθε τότε μιὰ πολὺ καλὴ ἰδέα. Ἡ Αἰμιλία δὲν ἦταν πιὸ μεγάλη ἀπ' τὴ Μαρίκα... Ἴσως αὐτὸ τὸ λερωμένο φουστανάκι... Δίστασε λίγο νὰ τὸ πῇ, μὰ ὕστερα πῆρε θάρρος.

— Κυρία, κυρία!.. φώναξε τῆς νέας μητέρας Καταστράφηκε ὁλοκλήρου τὸ φορεματάκι τῆς μικρῆς;...

— Ἀ, ἐσὺ 'σαι, Γεροθωμά; Ὦ, ἔγεινε σὲ κακὸ χάλι. Ὅλο μελάνια! Δὲ φορεῖται... Εἶναι γιὰ τὸν Ἑβραῖο ποὺ ἀγοράζει τὰ παλιόρουχα.

— Τότε λοιπόν, κυρία, εἶπε ὁ Γεροθωμὰς στριφογυρίζοντας ἕνα μύλο γιὰ νὰ παίρνῃ πιὸ πολὺ θάρρος, τὸ ἀγοράζω ἐγώ, ἂν θέλετε, κυρία, νὰ μὲ προτιμήσετε...

— Καὶ γιατί; Τὸ ἐμπόριο τῶν μύλων δὲν πηγαίνει καλὰ καὶ θέλεις νὰ τἀλλάξῃς; ρώτησε ἡ μητέρα μὲ ἀπορία.

Τὰ τρία παιδάκια γέλασαν δυνατὰ καὶ φῶναξαν:

— Χά, χά, χά!.. Ὁ Γεροθωμὰς θὰ γίνῃ τώρα Ἑβραῖος!

Μὰ κι' ἡ Αἰμιλία θὰ γελοῦσε, ἂν δὲν ἦταν ντροπιασμένη καὶ λυπημένη γιὰ τὴ ζημιά.

— Ὄχι, κυρία, ἀποκρίθηκε ὁ Γεροθωμάς, δὲ θέλω καθόλου νἀλλάξω ἐμπόριο. Καὶ τί θἄκαναν τότε τὰ παιδάκια χωρὶς μύλους;. Μόνο τὸ φορεματάκι τὸ θέλω γιὰ τὸ κοριτσάκι μου, ποὺ τὸ καϊμένο δὲν ἔχει νὰ βάλῃ ἄλλο.

— Μπά! ἔχεις καὶ κοριτσάκι, Γεροθωμά; Κι' ἀπὸ πότε, νἄχουμε καλὸ ρώτημα;

— Ἀπὸ τὰ χτές, κυρία μου, ἀπὸ χτές. Ποῦ νὰ σᾶς τὰ λέω! Ἂς εἶναι ὅμως, θὰ σᾶς διηγηθῶ τὴν ἱστορία, γιατὶ εἶναι περίεργη καὶ γιατὶ σεῖς εἶστε καλὴ καὶ δὲ θὰ τὸ πῆτε στοὺς σαλτιμπάγκους, ἄ, τύχῃ καὶ σᾶς ρωτήσουν γιὰ τὴ Μαρίκα...

Κι' ὁ Γεροθωμὰς ἀκούμπησε στὸ παράθυρο καὶ διηγήθηκε πῶς βρῆκε καὶ πῶς κράτησε τὴ μικρούλα ὀρφανή. Τὰ τέσσερα παιδιὰ τὸν ἄκουγαν μ' ἀνοιχτὸ στόμα, μὰ κι' ἡ μητέρα τους ἄφῆσε τὸ σιδέρωμα γιὰ νἀκούσῃ.

— Αὐτὰ λοιπόν, εἶπε ὁ Γεροθωμὰς ἀφοῦ τελείωσε τὴν ἱστορία του μ' ἕνα στεναγμό· κι' ἔπειτα κοίταξε στὰ μάτια τὴ μητέρα, γιὰ νὰ ἰδῇ τί ἐντύπωση τῆς ἔκαμε.

(Ἀκολουθεῖ)

ΡΗΤΑ

41.

Συμφορά, μικρή, μεγάλη,
Μὴν ποθήσῃς γιὸ κανένα,
Οὔτε γι' ἀσπονδό σου ἐχτρό.
Ξερεις ἄν, μὲ τὸν καιρό,
Ὅ,τι εὐχόσουν νἄχουν ἄλλοι
Δὲν ἐρθεῖ στὸν ἴδιο σένα;

ΟΗΡΕ

ΟΔΗΓΟΣ ΤΟΥ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΟΥ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

(Συνέχεια καὶ τέλος, ἴδε σελ. 54)

5. — Κάθε παραγγελία γιὰ βιβλίο,—εἴτε Τόμο «Διαπλάσεως», εἴτε Τόμο «Βιβλιοθήκης», εἴτε ἄλλο,—καὶ γενικὰ κάθε παραγγελία πρὸς τὸ Γραφεῖο τῆς «Διαπλάσεως» γιὰ συνδρομή, ἀνανέωση, ψευδώνυμο, Μικρὴ Ἀγγελία, κτλ. κτλ.—πρέπει νὰ συνοδεύεται ἀπὸ τὸ ἀντίτιμο, γιατὶ ἀλλοιῶτικα δὲν ἐκτελεῖται Καὶ τὸ ἀντίτιμο μπορεῖ νὰ στέλνεται:

Α'.— *Ἀπὸ τὸ ἐσωτερικό:* α') μὲ Ταχυδρομικὴ Ἐπιταγή, ἀπὸ τὰ μέρη ποὺ τὰ Ταχυδρομεῖα ἐκδίδουν Ἐπιταγὲς γιὰ τὴν Ἑλλάδα· (δηλαδή, σήμερα, μόνο ἀπὸ τὴν Ἀγγλία, τὴν Κύπρο καὶ τὶς λοιπὲς ἀγγλικὲς ἀποικίες. Ἐπειδὴ ὅμως αὐτὲς πᾶνε πρῶτα στὸ Λονδίνο κι' ἀπὸ κεῖ βγαίνει ἄλλη Ἐπιταγή, τὰ ὀνόματα τοῦ ἀποστολέως καὶ τοῦ κ. Παπαδοπούλου πρέπει νὰ γράφονται *πολὺ καθαρά*, γιατὶ στὴν ἀντιγραφὴ ἀπὸ ξένους γίνονται λάθη ποὺ τὰ κάνουν ἀγνώριστα κι' ἡ Ἐπιταγὴ τοτε δὲν φτάνει στὸν παραλήπτη Γιὰ τάλλα, βλέπε τὴν παραπάνω Σημείωση) — β') Μὲ Τραπεζιτικὴ Ἐπιταγὴ (chèque) ἐπὶ Λονδίνου, Παρισίων, Νέας Ὑόρκης Ἀθηνῶν. (Πηγαίνει κανεὶς σὲ μιὰ Τράπεζα, βγάζει ἕνα *τσὲκ* σ'ὄνομα τοῦ κ. Παπαδοπούλου καὶ τοῦ τὸ στέλνει μέσα σὲ γράμμα συστημένο. *Ἰδιωτικὰ* ὅμως τσὲκ δὲν εἶναι δεκτά. Μόνο ἀπὸ Τράπεζα πρὸς Τράπεζα.)—γ') Μὲ χαρτονομίσματα, μέσα σὲ γράμμα συστημένο, Ἀγγλικά, Γαλλικά, Ἰταλικά, Ἀμερικανικά, Αἰγυπτιακά, Ἐλβετικά. (Ὅταν τὰ χαρτονομίσματα αὐτὰ δὲν εἶναι Ἀγγλικὰ ἢ Ἑλληνικά, θὰ μετατρέπωνται σὲ λίρες ἂν εἶναι γιὰ συνδρομή, ἢ σὲ δραχμὲς ἂν εἶναι γιὰ ἄλλη παραγγελία, *μὲ τὴν τιμὴ ποὺ θάχῃ ἡ λίρα* τὴν ἡμέρα τῆς παραλαβῆς των. Π. χ. στέλνει κανεὶς χαρτονομίσματα Γαλλικὰ 100 φράγκων, γιὰ νὰ ἀνανεώσῃ τὴ συνδρομή του καὶ νὰ συνεισφέρῃ τὸ ὑπόλοιπα στὸν Ἔρανο γιὰ τὴ Διάπλασι τῶν Προσφύγων. Ἀπὸ τὰ 100 αὐτὰ φράγκα θὰ κρατηθοῦν ὅσα ἀντιστοιχοῦν, τὴν ἡμέρα τῆς παραλαβῆς, πρὸς 10 σελίνια, γιὰ τὴ συνδρομή· καὶ τὸ ὑπόλοιπο θὰ μετατραπῇ σὲ δραχμὲς καὶ θὰ πεσῃ στὸν Ἔρανο.—δ'.) Μὲ ταχυδρομικὰ ἐντάλματα (Postal Order τῶν Ἀγγλικῶν Ταχυδρομείων.) Ἐπάνω σ' αὐτὰ τὰ ἐντάλματα δὲν χρειάζεται νὰ γράφετε τίποτα· οὔτε τὸ ὄνομα τοῦ κ. Παπαδοπούλου, οὔτε τὴν πόλη, ἀλλὰ νάφίνετε τὰ κενὰ των ἀσυμπλήρωτα).

6. — Ξένα γραμματόσημα καὶ ξένα τοκομερίδια δὲν εἶναι δεκτά, γιατὶ δὲν ἐξαργυρώνονται πιὰ στὰς Ἀθήνας.

7.—Ἐπειδὴ εἶναι δύσκολο καὶ δαπανηρὸ νὰ στέλνῃ κανεὶς συχνά, καὶ μάλιστα ἀπὸ τὸ ἐξωτερικό, μικρὰ ποσὰ γιὰ τὶς μικρές του παραγγελίες, μπορεῖ νὰ στέλνῃ ἀραιότερα ἀπὸ ἕνα ποσὸ μεγαλύτερο καὶ νὰ γράφῃ στὴ Διάπλασι νὰ τοῦ ἀνοίγῃ Λογαριασμό. Ἀλλὰ κάθε φορὰ ποὺ κανεὶ μιὰ ὁποιαδήποτε παραγγελία, πρέπει νὰ γραφῃ: «Τὸ ἀντίτιμο νὰ τὸ πάρετε ἀπὸ τὴν Πίστωσή μου.» Μὲ καθε παραγγελία ἡ Διάπλασις θὰ τοῦ στέλνῃ τὸ λογαριασμό του, ὥστε νὰ βλέπῃ μὲ τί ποσὸν εἶναι ἀκομα πιστωμένος, γιὰ νὰ ξέρῃ νὰ στείλῃ ἄλλο ἅμα πλησιάζῃ νὰ ἐξαντληθῇ.

(Αὐτὸ κανουν πολλοὶ συνδρομηταί, καὶ τοῦ Ἐσωτερικοῦ, ἄλλα πρὸ πάντων τοῦ Ἐξωτερικοῦ. Στέλνουν ἀπὸ 50, ἀπὸ 100, ἀπὸ 200 δρ. γιὰ τὸν ἀνοικτό τους λογαριασμο. Κι' ὅταν ἔχουν νὰ δημοσιεύσουν μιὰ Μικρὴ Ἀγγελία τεσσάρων δραχμῶν ἢ νάγορασουν δύο δραχμῶν τετράδια ἢ ἕνα λυσσοχαρτο, δὲν σκοτίζονται νὰ βροῦν καὶ νὰ στειλουν τα μικρα αὐτὰ ποσά, ἀλλὰ κανουν ἁπλῶς τὴν παραγγελία τους καὶ γράφουν να πληρωθῇ ἀπὸ την πίστωσή τους.)

8.—Κάθε ἔμβασμα γενικῶς γίνεται ἀπ' εὐθείας πρὸς τὸν κ. Ν. Π. Παπαδόπουλο. Γράμμα μὲ χρήματα ἐσώκλειστα, χαρτονομίσματα κτλ. πρέπει νὰ σφραγίζεται καλὰ μὲ βουλόκερι καὶ νὰ στέλνεται *συστημένο*. Γιατὶ ἂν χαθῇ ἢ ἂν παραριαστῇ, ἡ Διάπλασις δὲν ἔχει καμμιὰ εὐθυνη.

Τελευταία Δήλωσις

Ὁ Ὁδηγὸς αὐτὸς ἔχει ὅ,τι χρειάζεται νὰ ξέρῃ ἕνας συνδρομητὴς ποὺ θέλει νὰ λοβαίνῃ μέρος στὴν κίνηση τοῦ περιοδικοῦ. Καθένας λοιπὸν πρέπει νὰ τον διαβάσῃ μὲ προσοχὴ καὶ, ὅταν ἔχῃ καμμιὰ ἀπορία, νὰ προστρέχῃ σ' αὐτόν. Γιατὶ ἡ Διάπλασις δὲν ἀναντᾷ σιὴν Ἀλληλογραφία, ὅταν τὴ ρωτοῦν γιὰ πράγματα ποὺ τὰ ἔχει ὁ Ὁδηγός.

ΤΕΛΟΣ ΤΟΥ «ΟΔΗΓΟΥ»

Ἡ Διάπλασις

ΑΛΦΑΒΗΤΙΚΟΝ ΕΥΡΕΤΗΡΙΟΝ ΤΟΥ «ΟΔΗΓΟΥ ΤΟΥ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΟΥ»

Ἀλλαγὴ διευθύνσεως ἢ ταινίας, Κεφ. Α', § 8, φυλλ. 1, σελ. 6.
Ἀλλαγὴ ψευδωνύμου, Κεφ. Α', § 6, 7, 8, φυλλ. 2, σελ. 14
Ἀλληλογραφία τῆς Διαπλάσεως, Κεφ. Γ', § 1—13, φυλλ. 2 καὶ 3, σελ. 14 καὶ 22.
Ἀλληλογραφία μεταξὺ συνδρομητῶν, Κεφ. Γ', § 21, 22, 23, φυλλ. 3, σελ. 22.
Ἀνανέωσις συνδρομῆς, Κεφ. Α', § 11, φυλλ. 1, σελ. 6
Ἀνοικτοὶ Λογαριασμοί, Κεφ. Η'. § 7, φυλλ. 8 σελ. 62.
Ἀνταλλαγὴ Μικρῶν Μυστικῶν, Κεφ. Δ'. § 5—17 φυλλ. 3 καὶ 4, σελ. 22 καὶ 26.
Βιβλία πωλούμενα στὸ Γραφεῖον τῆς Διαπλάσεως, Κεφ. Η', § 4, φυλλ. 7, σελ. 54.
Βιβλιοθήκη τῆς Διαπλάσεως, Κεφ. Η', § 1—3, φυλλ. 7, σελ. 54.
Βραβεῖα Δημοψηφίσματος, Κεφ. Β', § 18, φυλλ. 2, σελ. 14.
Βραβεῖα Διαγωνισμοῦ Εἰσήμων, Κεφ ζ'. § 16—20, φυλλ. 6 σελ. 46.
Βραβεῖα Διαγωνισμοῦ Ἐσπαθώματος, Κεφ Ε', § 38, 39, φυλλ. 5, σελ. 38.
Βραβεῖα Μεγάλων Διαγωνισμῶν, Κεφ. ζ', § 3—5, φυλλ. 6 σελ. 46.
Βραβεῖα Μικρῶν Διαγωνισμῶν, Κεφ. ζ', § 8—10, φυλλ. 6, σελ. 46
Δημοψήφισμα τῶν Ψευδωνύμων, Κεφ. Β', § 9—20, φυλλ. 2, σελ. 14.
Διαγωνισμοὶ Μεγάλοι καὶ Μικροί, Τακτικοὶ καὶ Ἔκτακτοι, Κεφ. Ε' καὶ ζ', φυλλ. 4, 5, 6.
Διαγωνισμὸς Εἰσήμων, Κεφ. ζ', § 14—23, φυλλ. 6, σελ. 46.
Διαγωνισμὸς Δόσεων Πνευματικῶν Ἀσκήσεων, Κεφ. Ε', § 15—25. φυλλ. 4 καὶ 5, σελ. 30 καὶ 38.
Διαγωνισμὸς Ἐσπαθώματος, Κεφ. Ε', § 26—39, φυλλ. 5, σελ. 38.
Διαγωνισμὸς πρὸς σύνθεσιν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων, Κεφ. Ε', § 1—14, φ. λλ. 4, σελ. 30.
Διαγωνισμοὶ Ἔκτακτοι (Διηγήματος, Ποιήματος, Μεταφράσεως κτλ.), Κεφ. Ε', § 40, φυλλ. 5, σελ. 38.
Διαγωνισμῶν Ἀριθμησις, Κεφ. ζ', § 2, φυλλ. 6, σελ. 46.
Διάπλασις τῶν Παίδων (ἔδοσις, ἔκδοσις, ὕλη, τόμοι κτλ.), Κεφ Α', § 1—3, φύλλον 1, σελ. 6
Ἐμβάσματα, Κεφ. Η', § 5—8, φυλλ. 8, σελ. 62.
Ἐπικοινωνία μεταξὺ συνδρομητῶν, Κεφ. Γ', § 14 φυλλ. 3, σελ. 22
Ἔτος Διαπλασιακόν, Κεφ. Α', § 2, φυλλ. 1, σελ. 6.
Εὕσημα, Κεφ. ζ', § 14, φυλλ. 6, σελ. 46
Ἰσόπιμοι Διαγωνισμοὶ Δόσεων, Κεφ. Ε', § 22, φυλλ. 5, σελ. 38.
Κυριακαὶ τῆς Διαπλάσεως, Κεφ. Ε', § 41, φυλλ. 5, σελ. 38.
Λυσόχαρτον (Χάρτης τῶν Λύσεων), Κεφ. Ε', § 17—18, φυλλ. 4, σελ. 31.
Μικραὶ Ἀγγελίαι, Κεφ. Γ', § 15—20, φυλλ. 3, σελ. 22.
Μικρὰ Μυστικά, Κεφ. Δ', § 1—4, φυλλ. 3, σελ. 22.
Ἐσπάθωμα, Κεφ. Ε', § 26, φύλλον 5, σελ 38.
Παιδικὸν Πνεῦμα, Κεφ. Ζ', § 10—13, φυλλ. 7, σελ. 54.
Παραγγελίαι πρὸς τὸ Γραφεῖον τῆς Διαπλάσεως, Κεφ. Γ', § 4—5. φυλλ. 2, σελ. 14 καὶ Κεφ. Η', § 5, φυλλ. 8, σελ. 62.
Περίοδοι τῆς Διαπλάσεως Πρώτη καὶ Δευτέρα, Κεφ. Α', § 1. φυλλ. 1, σελ. 6.
Πνευματικαὶ Ἀσκήσεις, Κεφ. Ε', § 1—14, φυλλ. 4. σελ. 30.
Προνόμια Συνδρομητοῦ, Κεφ. Α', § 12, φυλλ. 1, σελ. 6.
Σελὶς Συνεργασίας Συνδρομητῶν, (Ἀ, Ἀ, Σ), Κεφ. Ζ', § 1—9, φύλλον 7, σελ. 54.
Στατιστικὴ τῶν Εὐσήμων, Κεφ. ζ', § 23, φυλλ. 6, σελ. 46.
Συνδρομὴ Διαπλάσεως, Κεφ. Α', § 6—7, φυλλ. 1, σελ. 6
Συνδρομητοῦ Προνόμια, Κεφ. Α', § 12, φυλλ. 1, σελ. 6.
Ταινία τοῦ Συνδρομητοῦ καὶ ἀλλαγὴ ταινίας, Κεφ. Α', § 8, φυλλ 1, σελ. 6.
Τετράδια Μικρῶν Μυστικῶν, Κεφ. Δ', § 1—4, φυλλ. 3, σελ. 22.
Τόμοι τῆς Βιβλιοθήκης, Κεφ. Η', § 1—3, φυλλ. 7, σελ. 54.
Τόμοι τῆ. Διαπλάσεως Πρώτης καὶ Δευτέρας Περιόδου, Κεφ. Α', § 2, 4, 5, φυλλ. 1, σελ. 6.
Τρόπος ἀποστολῆς χρημάτων ἐκ τοῦ Ἐσωτερικοῦ καὶ Ἐξωτερικοῦ, Κεφ. Η', § 5—8. φυλλ. 8, σελ. 62.
Φυλλάδια ποὺ χάνονται, Κεφ. Α', § 10, φυλλ. 1, σελ. 6.
Φυλλάδια προηγούμενα, Κεφ. Α', § 6—7, φυλλ. 1, σελ. 6.
Χάρτης τῶν Λύσεων, (Λυσόχαρτον), Κεφ. Ε', § 17—18, φυλλ. 4, σελ. 31.
Ψευδώνυμα τῶν Συνδρομητῶν τῆς Διαπλάσεως, Κεφ. Β', § 1—5, φυλ. 1, σελ. 6
Ψηφοδέλτιον τοῦ Δημοψηφίσματος, Κεφ. Β', § 13, φυλ. 2, σελ. 14

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ὁ Δάσκαλος: — Ὅταν ἔχουμε τὸ κεφάλι κάτω καὶ τὰ πόδια ἀπάνω, ὅλο τὸ αἷμα θὰ συσσωρευθῇ στὸ κεφάλι. Ὅταν ὅμως στεκόμαστε ἔτσι ὀρθοί, γιατὶ τὸ αἷμα θὰ συσσωρεύεται στὰ πόδια μας;

Ἕνας μαθητής: — Γιατὶ τὰ πόδια μας δὲν εἶναι ἄδεια σαν τὸ κεφάλι μας!

Γιαννιώτικο Διαβολάκι

***

Ὁ *Μικρὸς Καλλιτέχνης*, ξεφυλλίζοντας ἕνα παλιὸ τομο τῆς «Διαπλάσεως», βρίσκει μιὰ λύση. Καὶ χαρούμενος φωνάζει στὸν ἀδελφο του:

— Νὰ τὴ στείλω τώρα στὴ Διάπλαση;

Ἕλλην

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ,,

Ἀθῆναι, 28 Ἐβρεπίδου τὴν 18 Ἰανουαρίου 1925

«ΓΡΑΜΜΕΣ ΣΤΗΝ ΑΜΜΟΤΟΙΑ»

Μὲ τὸν ὡραῖο αὐτὸ τίτλο, ὁ κ. Γιάννης Περγαλίτης (Ι. Γ. Γιαννοῦκος) ἐξέδωσε πάλι ἕνα ὡραῖο βιβλιαράκι. Τὸν ξέρετε καλὰ τὸν κ. Περγαλίτη, τὸν παλιό μου συνοργάτη. Οἱ τόμοι μου εἶναι γεμάτοι ἀπὸ μύθους του κι' ἄλλα παιδαγωγικὰ ποιήματά του, ποὺ δημοσιεύθηκαν μὲ τόνομά του ἢ μὲ τὸ φιλολογικό του ψευδώνυμο. Τὸ τωρινό του βιβλιαράκι εἶναι μὲ συλλογὴ ἀπὸ μικρά, γοργά, δροσερὰ καὶ ἠθικώτατα θαλασσινὰ διηγήματα. Κομψὴ δεμένο, τιμᾶται μόνο 10 δραχμές. Καὶ συνιστῶ θερμὰ στοὺς πιὸ μεγάλους νὰ τὸ ἀποκτήσουν. Θὰ περάσουν πολὺ εὐχάριστες ὧρες μὲ τὰ διηγήματα τοῦ κ. Περγαλίτη!

Λυσόχαρτο ἐτόπεσα κι' ἔστειλα σ' ὅ,τι μοῦ εἶχαν παραγγείλει. Ἔτσι θὰ προφτάσουν νὰ στείλουν τὶς λύσεις τους, καὶ τοῦ 1ου φύλλου ἀκόμα, γιατὶ δὲν ἔχουν δημοσιευθεῖ ὡς τώρα καὶ θὰ γίνουν ἀκόμα λίγες ἑβδομάδες.

Σήμερα, καθὼς βλέπετε, ὁ Ὁδηγὸς τοῦ Συνδρομητοῦ τελειώνει καὶ συμπληρώνεται μ' ἕνα Ἀλφαβητικὸ Εὑρετήριο ποὺ πρώτη φορὰ τὸ βάζω. Ἤταν ὅμως ἀναγκαιότατο, γιὰ νὰ μὴν φτάνατε πολλὴν ὥρα σὲ τόσα φυλλάδια, ὅταν θέλετε νὰ βρῆτε κάτι τι στὸν Ὁδηγό. Μὲ μιὰ ματιά, θὰ βλέπετε σ' αὐτὸ τὸν Πίνακα ποῦ εἶναι, — σὲ ποιὸ φυλλάδι, σὲ ποιὰ σελίδα, σὲ ποιὸ κεφάλαιο, σὲ ποιὰ παράγραφο,—καὶ θὰ τὸ βρίσκετε στὴ στιγμή.

Ὁ Φ. Κ., νέος μου φίλος, εὐχαρίστησε θερμὰ τὸ συμμαθητή του *Φίλανθο*, ποὺ ἔγινε αἰτία νὰ μὲ γνωρίσῃ. «Νὰ ἐκδίδεται, τοῦ εἶπε, ἕνα τέτοιο περιοδικό, τόσο ὄμορφο, τεσπνό, διδακτικό, καὶ μὴν τὸ ξέρουμε νὰ τὸ παίρνουμε; Τί ὡραῖο τὸ *Δελφινάκι* καὶ τί συγκινητικὴ ἡ *Κόρη τοῦ Γεροθωμᾶ*! Ἐγὼ πῆγα νὰ κλάψω ὅταν διάβασα πὼς ἤθελαν νὰ γυρίσουν τὰ πόδια τοῦ κοριτσιοῦ γιὰ νὰ γίνῃ καλὴ χορεύτρια· κι' ὅταν, πεσμένο στὸ δρόμο, ματώθηκε τὸ βῆχα καὶ τὸ πῆρε ὁ Γεροθωμᾶς. Ἄξιζε νὰ βραβευθῇ ἀπὸ τὴ Γαλλικὴ Ἀκαδημία ἕνα τέτοιο ἀριστοδόγημα!» Ὑποθέτω πὼς τὴν ἴδια γνώμη ἔχουν ὅλοι ὅσοι τὸ διαβάζουν...

Μικρὸ Τυμπανιστή, ὁ κ. Φαίδων ἔλαβε τὸ γράμμα σου καὶ σοῦ ἀπαντᾷ: "Ὄχι, τὰ γλυκὰ δὲν βλέπτου· βάπτει μόνο ἡ καταχρηση ὡρισμένων γλυκῶν ποὺ γίνεται τὶς γιορτές. Εἶδεμὴ μποροῦς ἐξαίρετα νὰ τρῶς μιὰ πάστα ἢ ἕνα καταΐρι τὴν ἡμέρα, μιὰ κρέμα ἢ ἕνα ρυζόγαλο στὸ τραπέζι μετὰ τὸ φαγητό, ἕνα πιατάκι χαλβὰ καὶ κάπου κάπου λίγους λουκουμάδες. Ἀποφευγε ὅμως νὰ γεμίζῃς τὸ στομάχι σου μὲ κουραμπιέδες, μελομακάρουνα, τσουρέκια κι' ἄλλα τέτοια βιρειά, τὶς ἡμέρες τῶν γιορτῶν, ὅταν τὰ βρίσκεις ἄφθονα. *Πᾶν μέτρον ἄριστον* καὶ στὰ γλυκὰ ὅπως σ' ὅλα.

Ἡ *Ροδάνθη Ποντίφηκος*, ἡ παλιά μου θερμὴ φίλη, μοῦ γράφει: «... Πρέπει νὰ ξέρεις πὼς ἔρχεσαι σὲ συνάφεια καὶ μὲ κακὲς ἢ ἄλλον παρεστρατισμένες ὑπάρξεις, ποὺ ἔφτασαν στὸ σημεῖο αὐτὸ ἀπὸ τὴν ἀνάγνωση ἄλλων, ἀθλίων περιοδικῶν. Τὰ περιοδικὰ αὐτὰ χύνουν φαρμάκι στὶς ἀθῶες καὶ τρυφερὲς παιδικὲς ψυχές... Ἔρχεσαι ὅμως ἐσὺ κι' ἐνεργεῖς ἀντίθετα, χύνοντας σ' αὐτὲς τὰ πλούσια πνευματικά σου ὑδῶρα κι' ἐξευτελίζοντας τὴ συνείδηση ἐκείνων ποὺ παραστρατίσανε... Νομίζω πὼς ἔχεις θαυμάσια ἀποτελέσματα καὶ πὼς πάντα βγαίνεις νικήτρα στὴ δύσκολη αὐτὴ μάχη.... Ὦ, ὄχι πάντα, ἀγαπητή μου! Ὑπάρχουν καὶ παιδικὲς ὑπάρξεις τόσο δηλητηριασμένες ἀπὸ τέτοια ἀναγνώσματα, ποὺ κανὲν' ἀντιφάρμακο δὲν ἐνεργεῖ. Γι' αὐτὸ σεῖς οἱ μεγαλύτεροι πρέπει νὰ προφυλάτε τὰ μικρότερα παιδιά ἢ νὰ τὰ προλαβαίνετε ὅσο εἶναι καιρός. Κι' ξέρετε κιλὰ τὸν τρόπο...

Ναί *Ἀλεξανδρινὲ Ἀστέρι*, ἀρκετὰ ἔργα τῆς Νεοελληνικῆς Λογοτεχνίας ἔχουν μεταφρασθῆ σὲ ξένες γλῶσσες, γαλλικά, γερμανικά, ἀγγλικά κτλ. Ἀλλά, ἐννοεῖς, δὲν ἔκριναν καὶ τόσο μεγάλη ἐντύπωση ὥστε νὰ δοξάσουν ἐκεῖ-πέρα κανέν' ἀπὸ τοὺς συγγραφεῖς μας καὶ τὴν πατρίδα μας. Μόνο τελευταίως, τὰ ἔργα τοῦ Κωστῆ Παλαμᾶ, ποὺ βγῆκαν στὴ Γαλλία καὶ στὴν Ἀμερική, ἐκίνησαν τὴν προσοχὴ τῶν κριτικῶν, ποὺ ἀναγνώρισαν τὸν ποιητή μας ὡς ἕνα ἀπὸ τοὺς μεγαλύτερους τῆς σημερινῆς Εὐρώπης. Τώρα, ὁ ἴδιος ὁ παταφραστὴς τοῦ Παλαμᾶ, ὁ καθηγητὴς κ. Clément, μετέφρασε καὶ τὸν «Κακὸ Δρόμο» τοῦ Ξενοπούλου. Τὸ βιβλίο ἐξέδωσε ὁ Παρισινὸς ἐκδότης Chiberre στὴ σειρὰ τῶν Νεοελληνικῶν του καὶ σὲ λίγες ἡμέρες θὰ κυκλοφορήσει καὶ στὸ Παρίσι καὶ στὰς Ἀθήνας. Νὰ ἰδοῦμε λοιπὸν τί ἐντύπωση θὰ κάμῃ στοὺς ξένους καὶ τὸ νεοελληνικὸ αὐτὸ διήγημα, ποὺ ἐδῶ θαυμάζει ἀριστουργήματάκι.

Ταϋγέτη, σοῦ ἀπαντῶ μὲ αὐτὸ τὸ ψευδώνυμο ποὺ σοῦ ἐνκρίθη. Κι' ἐνῶ χάρηκα πολὺ ποὺ ἀποφασίσες νὰ μοῦ γράψῃς, πρώτη φορὰ ὕστερ' ἀπὸ τόσα χρόνια ποὺ εἶσαι συνδρομήτρια. Ἤταν κρίμα νὰ ἔχω μιὰ τόσο θερμὴ φίλη καὶ νὰ μὴ τὴν ξέρω. Εὐχαριστῶ πολὺ γιὰ τὰ τρία ἐσπαθώματα κι' εὐ νωμονῶ τὸν μπαμπά σου, ποὺ σὰν καθηγητής, δὲν παύει νὰ μὲ συσταίνει στὰ παιδιά.

Τὸ *Ἀτρόμητο Εὐζωνάκι* διάβασε αὐτὲς τὶς ἡμέρες τὴν α' Ἀδελφοβλα μου», — τὸ παιδικὸ μυθιστόρημα ποὺ ἀποτελεῖ τὸν τελευταῖο τόμο τῆς «Βιβλιοθήκης» μου Κι' Ὁοὐ τὶ μοῦ γράφει: «Δὲ φαντάζεσαι πόσο μάρεσε γιὰ τὸ ὕφος του, τὴ χάρη του, τὴν ὡραία περιγραφὴ καὶ τὰ ἠθικά του διδάγματα. Δέν ἐνθουσιάζομαι εὔκολα μὲ μυθιστορήματα, ἂν καὶ διαβάζω πολλά· ἀλλὰ μ' αὐτὸ αἰσθάνθηκα κάτι ἀλλοιώτικο. Γιατὶ αὐτὸ δὲν εἶναι μυθιστόρημα· εἶναι αὐτὴ ἡ ζωὴ ζωντανὴ μέσ' στὶς σελίδες του!». Πολὺ χαρακτηριστικό. Καὶ μ' αὐτὴ τὴν εὐκαιρία συσταίνω καὶ στοὺς νέους μου φίλους νὰ γνωριστοῦν μὲ τὴ θαυμασία «Ἀδελφοβλα μου».

"Ὀχι, *Πτωχὸ Προσφυγάκι*, δὲν συμπέρανες καλὰ πὼς εἶχα νὰ τιμήσω 15 χρόνια τυλάχιστο Δυσόχαρτα, γιατὶ στὴν ἡμερομηνία ἔγραφαν 190... (ἐνῷ ἂν ἤταν τυπωμένα μετὰ τὸ 1900, θὰ ἔγραφαν 191..) Μάθε λοιπὸν ὅτι τὰ Λυσόχαρτα εἶναι *στερεότυπα*, ὅλοδὴ πλάκες ἕτοιμες, ποὺ ὅταν μοῦ τελειώνουν τὰντίτυπα, τὶς βάζουν στὸ τυπογραφεῖο, τὶς βάζουν στὸ πιεστήριο κι' μοῦ τυπώνουν ἄλλα. Κι' αὐτὸ γίνεται συχνά, κι' εἶναι μιὰ εὐκολία, ἀδιάφορο ἂν μένει κεί ἡ παλιὰ χρονολογία 190... ποὺ δὲν μπορεῖ νἀλλάξῃ. Βέβαια ὀξτόσο, εἶναι πολὺ παρατηρητικὸς κι' ἂν γελάστηκες στὸ συμπέρασμά σου, εἶναι γιατὶ δὲν ἤξερες πὼς ὑπάρχει καὶ σταρεοτυπία...

Ἡ *Μεγάλη Ἑλλὰς* μοῦ γράφει: «Θ' ἤθερὲς ἀναμνήσεις μοῦ ἔφερε ἡ ἀπάντησή σου στὴ *Βενετοπούλα*, γιατὶ κι' ἐγὼ εἶχα ἔντεκα ὁλόκληρα χρόνια μιὰ γάτα, *ὑπεραγάπα* μπορεῖ νὰ πῶ, γι' αὐτὸ κι' ἀπὸ πρόπερσου ποὺ μοῦ... πέθανε, δὲν θέλησα πιὰ νὰ τὴν ἀντικαταστήσω, πρὸς μεγάλη χαρὰ τῶν ποντικῶν. Κι' ἂν ἐξακολουθῶ νὰ τὴν ἀναφέρω στὰ Μικρά μου Μυστικά, τὸ κάνω... ἐπειδὴ τὴν ἀδελφή. Κι' ὁ Π.λ. Δημητρακόπουλος (στὴ «Τζένυο Θεοτόκη» νομίζω») ἐκφράζει τὴν ἴδια σκέψη μὲ τὴ φίλη μας. Εἶναι ὅμως σωστὸ νὰ μεταχειριζόμαστε ὅμοια λέξη καὶ γιὰ τὰ ζῷα καὶ γιὰ τοὺς ἀνθρώπους ποὺ δὲν εἶναι *θνητοψυχίται*, ὅπως τὸ λένε οἱ *Χλιασσοί*; — Ἐκάλλα ποὺ μοῦ γράψει ἡ *Μεγ. Ἑλλάς*, θὰ τῆς ἀπαντήσω στὸ ἐρχόμενο, γιατὶ εἶναι πολὺ πουδάλα

Ἰδιαιτέρως εὐχαριστῶ γιὰ τὰ γενναῖα, καὶ μεοικοὺς γιὰ τὰ γενναιότατα ξεσπαθώματά τνν, τοὺς ἀγαπητοὺς μου φίλους: *Κωνσταντῖνον Παπανικολάου, Καμέλιαν, Λευκὴν Ι. Βουδούρη*, παιδιὰ τοῦ μου *Ἰδιόστροφον, Μαρίκαν Θ. Ὑφαντῆ, "Ἑλλην Μιχελουδάκι, Νεφελώδη Ψυχήν, Μάρβελ* καὶ *Θέλμαν*. Τοὺς εὐχαριστῶ ἐπίσης καὶ γιὰ τὰ καλὰ λόγια ποὺ τὰ συνοδεύουν.

Ἀντινέα, "Ἀστραία, Δάκρυ τοῦ Πόνου, Κουφὴ Λύπη, Θέμα τοῦ Φθόνου, Σκήπτρον τοῦ Διός, Νόμα, Πιπιλουλού, Ραμί, Μπετόβεν, Ἀεράκι τῆς Γκιώνας, Δαιμόνιε Ἐφευρέτη καὶ *Ὀλυμπιονίκη*, νέοι ἢ παλιοί μου φίλοι ποὺ πρώτη φορὰ παίρνετε ψευδώνυμο ἢ ξαναπαίρνετε μετὰ χρόνια, σᾶς δέχομαι καὶ σᾶς ξαναδέχομαι μὲ μεγάλη χαρά! Πόσο μοῦ ἄρεσαν τὰ πρῶτα σας γράμματα καὶ πόσο θέλω νὰ μοῦ γράφετε συχνά! Αὐτοθμαι μόνο ποὺ ὁ χῶρος σήμερα δὲν μοῦ ἐπιτρέπει νὰπαντήσω χωριστὰ σ' ἕναν-ἕνα. Ἀλλὰ κι' ἔτσι τὸ ἴδιο δὲν εἶναι; Κι' ἄλλη φορὰ ἐλπίζω νὰ σᾶς εὐχαριστήσω περισσότερο.

Ὡραῖος Ἐπιστολὰς μοῦ ἔστειλαν αὐτὴν τὴν ἑβδομάδα κι' οἱ ἑξῆς: *Νοικοκυρούλα, Κόκκινος Κρίνος. "Ηρα, Ἰδανισμός, Κορυφὴ* τοῦ *Ὀλύμπου* καὶ *Ἱερὸ Δήμος*. "Ἐξετέλεσα τὰς παραγγελίας των καὶ τοὺς εὐχαριστῶ ὅλους γιὰ τὰ καλὰ των λόγια κτλ.

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Ὁδδὲν ψευδώνυμον ἐγκρίνεται ἢ ἀνανεοῦται, ἂν δὲν συνοδεύεται ὑπὸ τοῦ δικαιώματος δρ. 5 — Τὰ ἐγκριθέντα ἢ ἀνανεούμενα ἰσχύουν μέχρι τῆς 30 Νοεμβρίου 1925. "Ὅσα συνοδεύονται ἀπὸ Δ, ἀνήκουν εἰς ἀγόρια καὶ ὅσα ἀπὸ Κ, εἰς κορίτσια.

Νέα Ψευδώνυμα: *Παντογνώστης, ἀ. Κόμης Ρογεφόρμ, ἀ. (ΤΣ). Κόμης Βραζελώνης, ἀ. (ΟΣ). Πολυκηψ Ἰμάρ, ἀ. Σαπφώ ἀ. (ΔΧ). Βαλεντῖνος "Ἀουτ, ἀ. (ΧΧ). Κολόμβος, ἀ. (Πόπος εἶμαι). Μαγγελάνος, ἀ. (;;;) "Ἐλ'γκαὶ Ψυχή, κ. (ΗΠ). Ραμί, κ. Πιπιλουλού, ἀ. (ΜΠ). Αντώ. κ. (ΑΒΓ). "Ερμῆς ἀ. (;;;). Ἀφρυστεφὴς Ὀλυμπιονίκης, ἀ. (ΕΧ). Ἰωνικὸς Ἀστήρ, ἀ. Νόμα, κ. (ΒΔ;). Δάκρυ τοῦ Πόνου, κ. (;;;). Ταϋγέτη, κ. (ΝΘ). Θῦμα τοῦ Φθόνου, ἀ. (ΜΤΜ). Σκῆπτρον τοῦ Διός, ἀ. (ΣΧ). Κουφὴ Λύπη, κ. (ΕΦ). Μηλολόνθη, ἀ. (ΚΡ). Ἀφροδίτη, κ. (ΙΝ). Ἀργοσάλευτο Κῦμα, ἀ. (ΑΔ). Κομάρι τῶν Γονέων, ἀ. (ΧΠ). Ἀγρίμι, ἀ. (ΑΑ). Γλυκεὶ Νεύτης, ἀ. (;) Ἀγρολούλουδο, ἀ. (!--). Μέντωρ, ἀ. (ΚΡ). Κρυνὸ Φτέρη, κ. (Α). Ἰωάνα κ. (Ι). Δαφνη, κ (Μ). Ὀνειρεμένη Πατρίδα, κ. (ΑΚ) Ξανθὴ Νεράϊδα, κ. (βρέστε μεί. Γαλάτεια, κ (ΑΜ). "Αγνὴ Ψυχούλα, κ. (ΝΡ). Χιώτικη Βιολέττα, κ. (ΑΚ). Μυροβόλος Χίος, κ (ΠΠ). Ρασταφαγης, ἀ. (ΑΔ). Μαργαριταρένος Σταυρός, κ. (ΑΝ). Αὐγερινός, ἀ. (;;;). Τρελλὴ Πεταλουδοῦσα, κ. (ΜΓ). Τυπούκιστος, ἀ (ΔΒ). Μέλας "

Σιδηροπούλου (σ' εὐχαριστῶ πολὺ γιὰ τὸ ξεσπάθωμα· εὐχαριστῶ καὶ τὶς δυὸ φίλες μας ποὺ, ἀφοῦ κοίταξαν σὲ ποιὸ περιοδικὸ νὰ γράψουν, προτίμησαν ἀπ' ὅλα τὴ Διάπλαση «τὴ μητέρα ποὺ διάπλασε καὶ διαπλάττει τόσα παιδιά»·) ***Νάρκισσον*** (ἀλήθεια εὐχαριστῶ·) ***Βασιλικὴν Μαγ.*** (ἔλαβα κι' εὐχαριστῶ πολὺ γιὰ ὅσα γράφεις· ναί, πάρε καὶ ψ υλόνυμο γιὰ νὰ λληλογραφοῦμε· σὲ περιμένω!) ***Τάκην Ι. Ἄσσον.*** (δὲν πειράζει γιὰ μένα· νὰ μὴν εἶσαι ὅμως, σ' ἄλλα πράγματα τευλάχιστο, ἀμελὴς κι' ἀναβλητικός, γιατὶ αὐτὸ μπορεῖ νὰ σὲ ζημιώσῃ·) ***Γ. Δ. Παυλίδην*** (χωτογραφία ἀλήθεια καὶ μὲ τὴ σειρά της θὰ δημοσιευθῇ·) ***Ἀρίστον Τέντεν*** (εὐχαριστῶ· μὴ μοῦ γράψῃς, ὅσο δὲν σᾶφινεν τὰ μαθήματά σου· ἀσπάζομαι καὶ τὸν Κίμωνα π ὸ τόσο τοῦ ἀρέσουν τὰ ἐφετειά μου μυθιστορήματα·) ***Πόθον τῶν Γραμμάτων*** (εὐχαριστῶ πολύ· ἐ πῶ: πάει τὸ φουτ-μπόλ;) ***Ταμερλάνον*** (τὰ βρῆκα ἀρκετὰ καλά, ἀλλὰ τώ α δὲν δημοσιεύω τίποτα· σ' ἕνα ἑβδομαδιαῖο περιοδικὸ ποὺ γράφεται πολλὲς ἡμέρες πρὶν ἀπὸ τὴν ἔκδοσή του, γιὰ νὰ χῃ καιρὸ νὰ τυπωθῇ ἔτσι καλὰ καὶ προσεκ κιὰ ὅπως τυπώνεται, δὲν μπορεῖ νὰ χῃ τὴ ἀπάντηση πιὸ γρήγορα· καὶ πρέπει νὰ κάνετε λίγη ὑπομονή . . .) ***Ματωμένο Περιστέρι*** (εἶσαι σὺ δρομητὴς καὶ δὲν ἐδιάβασες τὸν Ὀδηγό; ἂν τὸν διάβαζες, θὰ ἔξέρατες κάθε πότε δέχομαι Πν. Ἀσκήσεις· ἄλλως τε τὸ Αἰνιγμά σου εἶναι πασίγνωστο·) ***Θρᾶκα*** (τὰ ποιήματα αὐτὰ δὲν τὰ ἔχω, οὔτε γνωρίζω «ἔμμετρη Λατινικὴ Γραμματική»· ὅσο γιὰ λατινικὰ Αἰνίγματα, ποὺ ὑπάρχουν, ἢ ποιός μπορεῖ νὰ γράψῃ; ἀφίνω δὲ ὅτι λίγα Λατινικὰ μαθαίνουν μόνο οἱ μαθηταὶ τοῦ Γυμνασίου, ἐνῷ ἡ Γαλλικὴ εἶναι ἐδῶ ἡ π ὸ διαδεδομένη ξένη γλῶσσα·) ***Ναυτόπουλο*** (εὐχαριστῶ γιὰ τὰ καλὰ λόγια· χαιρετισμοὺς στὴν ἀδελφή σου καὶ στὸν Ν.) πρῶην ***Ὀλυμπιονίκην*** (ἔλα λοιπόν, περιμένω· ἄλλα κρίμα ποὺ δὲν ἀγανέωσες αὐτὸ ποὺ ἤτανε τόσο ὡραῖο· τώρα σοῦ τὸ πῆρε ἄλλος) ***Διαβολόπαιδο*** (ἔχει καλῶς·) ***Δοῦκα τοῦ Κὲνὲ*** καὶ ***Δοῦκα τοῦ Νορφόλκ*** (εἶχε πιὰ τυπωθεῖ στὸ Τα φύλλο·) ***Ρούμπενς*** (καὶ στὶς δυὸ ἐφω ήσεις σου ναι·) ***Ἀνδρομέδαν*** (σ' αὐτὴ τὴ γλῶσσα δὲν ἐνκρίνω· νὰ μοῦ ξαναστείλῃς ἀργότερα ἄλλο ἢ τὸ ἴδιο, μεταφρασμένο στὴ ζωντανὴ γλῶσσα ποὺ μεταχειρίζομαι κι' ἐγώ·) ***Σμύρνην*** (ἔγεις δίκιο· ἀλλὰ εἶναι παλιὰ ἱστορία· καὶ τότε δὲν εἶχα πρόχειρο τὸ πρωτότυπο γιὰ νὰ συγκρίνω·) ***Λευκὴν Μαργαρίταν***, ***Μελαψὸ Σκαλιωτάκι***, ***Πέαρχον Θ. Ἀντωνιάδην***, κτλ. κτλ.

Αἱματοβαμμένην Δόξαν, ***Δουκᾶν Γ. Καρρέρ***, ***Φώτιον Νικολαΐδην*** (ἔστειλα).

Τὸ πρώτιστον καθῆκον τοῦ καλοῦ συνδρομητοῦ εἶναι ἡ ἔγκαιρος ἀνανέωσις τῆς συνδρομῆς του.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

[ΣΥΝΕΧΕΙΑ τοῦ 219ου Διαγωνισμοῦ. Αἱ λύσεις δέκται μέχρι 24 Μαρτίου.]

111. Λεξίγριφος

Θερμαντικὸ τὸ πρῶτο
Μὰ καὶ φωτιστικό,
Τὸ ἄλλο ἀντωνυμίαι·
Τὸ ὅλο ἐκρηκτικό,

Ἐθελοντής

112. Λογοπαικτικὸς Λεξίγριφος

Τώρα λύτα, θὰ μπορέσῃς
Ἀπὸ σύμφωνο διπλὸ
Ἕνα ὄν νὰ ποτελέσῃς . . .
Μυθολογικὸ θεό;

Ἀνεμοστρόβιλος

113. Μεταγραμματισμὸς

Εἶμαι νῆσος σ-ἡν Εὐρώπη
Κι' ἂν τὸν τράχηλο μάλλαξῃς,
Ἄλλη νῆσα ἐκεῖ κον ά της
Μάπορία θὰ κοιτάξῃς.

Ἠλιακὴ Ἀκτίς

114. Αἴνιγμα

Κάποιο σπουδαῖο πρόσωπο
Μιὰ μέρα ξεσκεπάστηκε
Κι' ὅλος ὁ κόσμος ἔτρεξε
Μπροστά του καὶ ξιπόστηκε.
Οἱ ποιητὲς τὸν ὕμνησαν
Καὶ οἱ ρήτορες ἐπίσης...
Μὰ ὅταν τὸ σκότος ἄρχισε
Νὰ πλώνεται στὴ γῆ,
Μονάχο του τὸν ἄφισαν
Στῆς νύχτας τὴ σιγή.
—Γιατὶ αὐτό; σὲ νάτανε
Μπορεῖς νὰ μοῦ ἐξηγήσῃς;

Ἀρχιδιάβολος

115. Γωνία

\+ * * * * = Χώρα Μικρασίας.
* + * * * = Ἄστερισμός.
* * + * * = Ὥρα τῆς ἡμέρας.
* + * * * = Χερσόνησος Ἀσίας
\+ * * * * = Σοφός.

Οἱ σταυροὶ καθέτως ἀστερισμός.

Ἀμάραντος Κρίνος

116—120. Μαγικὸν Γράμμα

Τῇ ἀνταλλαγῇ ἑνὸς γράμματος ἑκάστης τῶν κάτωθι λέξεων δι' ἑνὸς ἄλλου, πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, νὰ σχηματισθοῦν ἄνευ ἀναγραμματισμοῦ ἄλλαι τόσαι λέξεις: *ἀγών, κύων, ἅλμα, ἱδρώς, Ἄκτιον.*

Πατρικὸ Διαβολάκι

121. Ἀριθμητικὴ διὰ Λέξεων

Νόμισμα — πόλις τῆς Ἑλλάδος = *ἄρθρον* + (*ἄληστον* — *νῆσος* Αἰγαίου=) θεὸς Αἰγύπτιος + (ἀνεκτίμητον — ἀπαγορευτικὸν=) ἀντωνυμία + (μεγάλη νῆσος τοῦ Αἰγαίου—σύμφωνον=) ἀντωνυμία.

Ἄθροισμα ὑπολοίπων = Λατῖνος ποιητής.

Ἐθνικὴ Πίστις

122—124. Ἀστεῖα Παραράματα

1. Ὁ χρόνος εἶναι πλάνη τις.
2. Ὁ Ἄρης, εἶναι ὑπὸ τὴν Γῆν.
3. Ὁ γλιφὸς εἶναι πνευματικὴ ἀρνησις.

Κορυφὴ τοῦ Ὀλύμπου

125. Ἀκροστιχὶς μετὰ Φωνηεντολίπων.

Τάρχικὰ τῶν κάτωθι ζητουμένων λέξεων ἀποτελοῦν φωνηεντόλιπον γνωμικὸν τοῦ τύπου:

* * — * *

τοῦ ὁποίου ζητεῖται ἡ λύσις:

1, Ἀρχαῖος πνευματῳδὴς συγγραφεύς· 2, Ἀρπακτικὸν πτηνόν· 3, Ποταμὸς τῆς Ἀλβανίας· 4, Παγωμένη ρωσσικὴ πεδιάς.

Ὡραία Λύσις

126. Γρίφος

κο κο χορ πόδε μαθ ΑΒΓΔ..
κο κο κο

Τριανταφυλλένια

Διὰ τοὺς Γαλλομαθεῖς

127. Métagramme

Bonne fourrure que nous donne
Certain quadrupède aquatique;
Changeant un pied de mon nom,
Vous faites un palais magnifi- [qué

Δὸν Κιχώτης

128. Triple Métagramme

Avec **F**, petit conte,
Avec **S**, sorte de terre.
Avec **T**, meuble utile.
Avec **C**, grosse corde.

Ἑλληνικὴ Δημοκρατία

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευμ. Ἀσκήσ. τοῦ φύλ. 46

663 Καλλιόπη (καλή, ὀτή.)—664. Κέως (καί, ὡς.) — 665. Νεκρὸς-γεωρός.—666. Τὸ σῶμα κι' ἡ καρδιά. — 667 671 Διὰ τοῦ Σ: *σανός, Σύρος, Σίμων, σῶμα*; ἀστός.

673. Α Υ Σ Ι Π Π Ο Σ
υ α
Ο κ ν Α
ο ά
Γ Υ Υ
ο ρ
Ο κ γ Ο
η ο
Σ Ο Φ Ο Κ Λ Η Σ

673. ΑΦΡΙΚΗ (φρίκη, ρακή, Ἰαφφα, Κίρκη, Ἥρα·) — 674. ΔΟΥΝΑΒΙΣ (Δαρεῖος ΒΟλγας, ΓοΥρκία, ΛήμΝος, ΓερμΑνία, ΠερσΙΒία, ΜασσαΛία, ΜενέλαοΣ.) —675. Τῶν πρώτων τὰ παθήματα τῶν ὑστερῶν γεφύρια —676. Ξένους ξένιζε (ξ ἐν οὖ;, ξ ἐν ἰζε.)—677. Orange (or, ange.) — 678. Pauvreté n' est pas vice.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

(ΚΕ'—138)

Μὲ τὰ εὐγενικὰ ΔΙΑΠΛΑΣΟΠΟΥΛΑ καὶ ΔΙΑΠΛΑΣΟΠΟΥΛΕΣ, γιὰ θύμησῃ αὐτῆς τῆς ζωῆς, ζητῶ ν' ἀνταλλάξω ἀπὸ ἕνα τετραδιάκι καὶ μιὰ κάρτα. Στείλατε: Φίλην Λαούρδαν, ρ. τ. Πειραιᾶ, διά:
ΑΥΡΩΜΗΤΟ ΕΥΖΩΝΑΚΙ

(ΚΕ'—139)

ΔΑΝΙΣΜΕ, πράσεξε γιατὶ θὰ σ' ξεσκεπάσω σὲ γνωρίζω καλά· ἐσύ;;;
ΡΑΜΙ

(ΚΕ'—140)

Παιδιά, σὰν Ἑλληνόπουλα ψηφίστε τὴν:
ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ

(ΚΕ'—141)

Προκηρύσσω Διαγωνισμὸν ἀγράφων Καρτῶν. Συμμετοχὴ 50λεπτος. Προθεσμία τρίμηνος. Βραβεῖα βιβλία.
ΑΡΓΟΣΑΛΕΥΤΟ ΚΥΜΑ, Πέτρος Μυτιλήνης

(ΚΕ'—142)

ΟΜΟΣΠΟΝΔΙΑ "ΜΑΥΡΗ ΣΚΙΑ,,

Ἐπειδὴ λάβαμε πολλὲς προτάσεις γιὰ ὑποστήριξη γιὰ τὸ φετεινὸ Δημοψήφισμα, δηλώνουμε πὼς θὰ ὑποστηρίξουμε τέσσερις, τοὺς πιὸ διαλεχτοὺς κατὰ τὴ γνώμη μας, τοὺ δῆς:
ΙΔΑΝΙΣΜΟΝ
ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΕΝΙΑΝ
ΗΛΙΟΓΕΝΝΗΙΗΝ
ΕΛΛΗΝΙΚΟΝ ΙΔΕΩΔΕΣ

(ΚΕ'—143)

Προκηρύσσω διαγωνισμὸν γραμματοσήμων. Βραβεῖα 5 βιβλία ἐκλεκτά. Προθεσμία δίμηνος. Δ)σις: Πέλαν Γιαννάρου, Φιλελλήνων 1, Ἀθῆναι

(ΚΕ'—143α)

Μπαίνοντας στὸ κομψὸ σαλονάκι τῆς Διαπλάσεως, χαιρετῶ τὰ παιδιά της.
ΡΟΜΑΝΤΙΚΗ ΨΥΧΗ

(ΚΕ'—144)

Τριανταφυλλένιαν: Ἔλαβα πήρατε τὸ γράμμα μου; *Μικρὸν Καλλέγκην, Ἔλληνα*: Ἔλαβα *Μενεξεδένιαν*: Ἐστειλα. Διαπλασόπουλα, Διαπλασοπούλες, τίποτε δὲν χάνε τε, ἂν λάβετε μέρος στὸ φτωχὸ διαγωνισμό τοῦ
GEORGE TRIP

(ΚΕ'—145)

Α' ΧΙΟΥΜΟΥΡΙΣΤΙΚΟΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ τοῦ Συλλόγου «ΚΑΤΑΚΤΗΤΗΣ»:

1) Γιατὶ λέγεται *Ἰάιδαρος* τὸ γαϊδούρι;

2) *Ποιὸς μπορεῖ νὰ γράψῃ* τὴν πιὸ ἀστεία ἱστορία;

Βραβεῖα τρία· τὸ πρῶτο πολύτιμο. Δικαίωμα συμμετοχῆς δραχ. 3. Δ)σις: Μηνᾶν Χατζηιωάννου, ρ. τ. Ἀθήνας

(ΚΕ'—146)

Υποστηρίξατε, φίλοι μου καὶ Σύλλογοι, τὸν Σύλλογο «ΚΑΤΑΚΤΗΤΗΣ». Θὰ σᾶς παρουσιάσῃ ὡραῖα κράγματα.
ΟΝΕΙΡΟ ΤΗΣ ΚΥΠΡΟΥ

(ΚΕ'—147

Ο ΕΡΜΗΣ
ΕΡΧΕΤΑΙ

(ΚΕ'—148)

ΜΑΚΕΔΟΝΟΠΟΥΛΑ καὶ σ ντροφιά, τί γράφατε, κατεργαρούλες, στὰ θρησκευτικά; Σαπφώ, ἐστειλα. ΗΡΑ

(ΚΕ'—149)

Ἀραμι, ναί· σοῦ νὰ στείλω; Δέξου ἕναν κόσμο εὐχαριστῶ.—*Ἰδανισμός*

(ΚΕ'—151)

ΤΡΙΑΝΔΡΙΑ ΑΦΡΑΤΩΝ

Προκηρύσσομεν διαγωνισμὸν ἀγράφων. Συμμετοχὴ δλεπτος ὑπὲρ Πολέμη. Βραβεῖα 3 Προθεσμία δίμηνος. Ἀπαντῶμεν εἰς ὅλους Δ)σις: Ρένων Λεάνθη, Ταξιαρχῶν 24, Καλάμας.

(ΚΕ'—152)

ΤΡΙΑΝΔΡΙΑ ΑΦΡΑΤΩΝ

Φανατικὰ ὑποστηριζόμεν τὰ ψευδώνυμα ΙΔΑΝΙΣΜΟΣ, ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΕΝΙΑ, ΗΛΙΟΓΕΝΝΗΙΗ, γιατὶ εἶναι ὡραιότατα καὶ τοὺς ἀξίζει. Παιδιά! ὅλοι ψηφίστε τὰ ὑπέρογκα αὐτὰ ψευδώνυμα. Θρῆνα Μάννας, Ἔνδοξη Ἑλλάς, Πόνου Ἀάκρυ, Ἑλληνικὸν Ἰδεῶδες, Ρούμπανς, σᾶς ψηφίσαμε. Τέλη Κυκλάμη ἡ Ἠλ. Κούτση, τί γίνεσαι;

(ΚΕ'—153)

Προκηρύσσω Διαγωνισμὸν Καρτῶν. Προθεσμία δίμηνος Συμμετοχὴ 50λεπτος. Βραβεῖα: 4 bibelots. Νέλη Ζώτα, Μακρῆ 11, Ἀθῆναι.—*Μαλαγάνα*

(ΚΕ'—154)

Α' διαγωνισμὸς *Μενεξεδένιας* Κα τῶν. Προθεσμία τρίμηνος. Βραβεῖα 5 ἐκλεκτά. Νία Κάρτα, Μακρῆ 11, Ἀθῆνας.

(ΚΕ'—155)

Ἀναδείξατε εἰς Δημοψήφισμα Τριανταφυλλένιαν, Ἰδανισμὸν ἀλλὰ καὶ τὸ Πόνου Ἀάκρυ ἂς μὴ παραγκωνισθῇ
ΜΕΝΕΞΕΔΕΝΙΑ

(ΚΔ'—156)

ΔΙΑΠΛΑΣΟΠΟΥΛΑ, περιμένετε σὲ λίγο τὸν κρατεῖν Σύλλογον «ΤΡΕΙΣ ΣΩΜΑ ΟΦΥΛΑΚΕΣ». Καταλάβετε θέσεις ἀντιπροσώπων. Δ)σις: Συρόπουλον (Διὰ Σύλλογον), ρ. τ. Ἀλεξανδρούπολιν.

(ΚΕ'—157)

ΕΠΕΡΕ: Εὐχαριστῶ. Αὐτὸ ποὺ σοῦ ζήτησα, ἔλαβα. Συγγνώμη... ΠΑΝΤΑΧΟΥ ΠΕΡΩΝ: (ἐδῶ!) Μερσί. ΡΟΜΑΝΤΙΚΕ: Μὴ λύπησες... Γιατί; ΝΕΚΡΟΛΟΥΛΟΥΔΟ: Σοῦ στέλνω ἓν' ἀνθάκι «μὴ μὲ λησμόνει». Μύρισέ το. ΟΝΕΙΡΟ ΤΗΣ ΚΥΠΡΟΥ: "Ὁρισέ μου, παρακαλῶ, φαντεβοῦ.
ΓΙΟΥΛΗΣ ΑΝΘΗΣ. ΑΘΗΝΑ

(ΚΕ'—158)

ΠΡΩΤΟΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ
ΓΙΟΥΛΗΣ ΑΝΘΗΣ

(ΚΔ'—159)

Πρωτομπαίνοντας στὸ σαλονάκι τῆς Διαπλάσεως χαιρετῶ ὅλους καὶ ὅλας. Ἀνταλλάσσω μὲ Φλογέρα τοῦ Βοσκοῦ, Γιρατζιέλλα, Λορέττα, Κα τῆ. Δέχεσθε; γράψετε. ΞΑΝΘΗ ΝΕΡΑΪΔΑ

(ΚΕ'—160)

ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ΙΠΠΕΑ, ὁμολογῶ πὼς ἔχασα τὸ παιχνίδι. Μὲ θέλεις πάλι; —ΝΟΑΡ

(ΚΕ'—161)

ΑΛΤ!

ΜΟΛΙΣ ΑΦΙΧΘΕΙΣ ΣΤΟ ΣΑΛΟΝΑΚΙ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ», ΧΑΙΡΕΤΑ ΔΙΑΠΛΑΣΟΠΟΥΛΑ ΚΑΙ ΔΙΑΠΛΑΣΟΠΟΥΛΕΣ Ο—ΕΡΜΗΣ

(ΚΕ'—162)

Μπαίνοντας στὸ μικρὸ σαλονάκι τῆς Διαπλάσεως κηρύττω πόλεμον ἐναντίον Καραμελίτσας.

Μαραμιτρένος Σταυρός

(ΚΕ'—163)

Ἱδρύεται ἐν Ἀθήναις Σύλλογος «ΒΡΕΣΤΕ ΜΑΣ». Σκοπός: ἀνακάλυψις ψευδωνύμων, ξεσπάθωμα.

Π. Γ. ΜΑΚΡΗ καὶ Σία—Σοφοκλέους 8